

Gheorghe Neagu

---

arșița din ploi

OPERA OMNIA

TIPO MOLDOVA

Gheorghe Neagu

arșița din ploi

Colectia OPERA OMNIA - Poezie contemporană

Coordonator serie: Valeriu Stancu

Colectia OPERA OMNIA - Poezie contemporană

Redactor: *Aurel Ștefanachi*

Coperta: *Cristian Almășanu*

ISBN 978-973-168-618-9

© Tipo Moldova

Editura Tipo Moldova este acreditată de Consiliul Național
al Cercetării Științifice din Învățământul Superior (C.N.C.S.I.S.)

Iași, 2011 Printed in Romania

Editura ***Tipo Moldova***

E-mail: office@tipomoldova.ro

Gheorghe Neagu

arșița din ploi

Colectia OPERA OMNIA - Poezie contemporană

TIPO MOLDOVA

Lumină cernită

De-atâta lumină, stelele mor
surprinse de spaime, de spații.
De-atâta-ntristare visele dor
în ochii ce ard constelații.
Mai trece o lună, un an,
mai trece un zbor, o lumină,
speranța-nfloarește pe ram,
dorința tresare-n grădină.
La pieptul adânc luminat
de taina aceasta-nflorită.
E timpul iubito, să mor înșelat,
De-atâta lumină cernită...

Nimeni

Cine zboară
Să-ți alunge grijile,
C-o aripă în spinare
Și alta la picioare?
Cine aleargă
Să-ți sărute urmele,
C-o buză în rai
Și alta în iad?
Cine se-aruncă
Sfărâmând cătușele,
C-o mână mângâind
Și cu alta tăind?
Nimeni.

Marea de cuvinte

Cu cine-mi înflorește timpul
când universul moare trist în mine?
Cu cine să-mi usuc de ploi
durerea gândului în doi ?
Din care parte, marea ce mă minte,
va naște valuri de cuvinte ?
Mai solitar ca șoimul care moare
pe stânca arsă de sărut solar,
tresar în zborul meu pe mare
când mă sfârșesc amar.
Mi-s albe visele în suflet
și tâmpla râde-n frig însingurat,
te aștept la poarta mării
în visul meu curat.

Ruga de toamnă

Te rog mai vino să vezi
Cum își adoarme toamna copacii,
Câmpiile verzi
Și buzele roșii ca macii
Și lasă-mi o frunză să sper
Plutirea de vânt.
Metalice ramuri înalță spre cer
O rugă, un imn, un sărut
Și nu disperarea eternă.
E toamnă iubito și sunt
Copacul cu verdele-n bernă.

Răceala

Ce frig a coborât în casa noastră –
– O mare înghețată de reproșuri –
Stau triști și frânți în glastra din fereastră
Doi trandafiri leproși.
Din când în când, mai arde focul
Adus de alții-n bățatură.
Din când în când ne place jocul
Și mai uităm de ură.
Dar vântul suflă rece-n încăpere,
Prin crăpături căscate an de an,
Gemând stingher printre unghere,
Prelius sinistru pe sub geam.

Treceri

Din lunga noastră revenire,
S-a răsturnat cu murmure grăbite
Un anotimp,
De năzuințe risipite.
Iar visele cu aripi frânte
Ce zboară triste-n părul gol
Se regăsesc încremenite
în frigul ca la pol.
Și-n gândul rece ca o piatră
Din palma ta de stâncă grea
Mai moare ce-am găsit odată
Pe ochii tăi, cu gura mea...
Oh, timpul nemilos mă poartă
Spre țărături reci.

Ultima zi

Că astăzi este zi de dor
Când cerul răsturnat în mine
Mă-ndeamnă să te-aștept.
O știi prea bine
Că vei veni cu ochi de jar
Și zilele ce fug cu tine
M-or căuta
În agonia-n care mor
O știi prea bine
Și când ucis zadarnic
Pe un altar nedrept
În care flăcările mor
Și-n care veșnic sui
Atunci să știi
Că tot mi-e dor.

Noi

Ne-am întâlnit din nou.
Tu, noaptea înstelată,
Eu, cerul plumburiu ...
Și-n ochii tăi de fată
M-am prăbușit de viu.

Lacrima

Când noaptea-începea să miroasă a zori,
m-am trezit cu pantofii în mână.
Iar în adâncul lor am ascuns o lacrimă,
un suspin și-o adiere senină.
Mi-am umplut visele cu flori la poarta ta, apoi
am așteptat.
Eram lumină.
Eram un copac de argint
Ce în pantofi a rătăcit
O lacrimă deplină.

Arșița

Un fir de noroi
beat de lumină
se clatină-n lut.
Pe cer, sufocați de lumină
mor nouri în vânt.
Mor peștii cu mâl în urechi
și frunze perechi.
Și vorbe pe buze crăpate
se spulberă-n zările moarte
Când arșița rupe din noi.

Flori

Mai port încă în pleoape
ploile nopților albe și reci.
Te sărut,
te simt iar aproape,
și iar ai să pleci.
La geamul meu
rămân buchete de flori,
ofranda celei plecate
alungată de lumina
din zori.

Primăvara

A înflorit parfumul gurii tale
sub razele din ochii mei.
Prin trup, cu freamăt de petale,
se plimbă ochii tăi.
Nimic nu pare mut în jur.
Vorbesc și stâncile și dealul sur.
Din când în când, pe gura parfumată
ca o albină vin să fur
o sărutare-nrourată.
Tu râzi, și-n jur,
a înflorit câmpia toată.

Vină

Din tufe, mari cupe de soc
Privesc către noi vegetal.
Și ninge cu boabe de foc
Și ninge banal
În bozii, mai zace senină
Întreaga lumină.
Ne dăruim, secunde de vină
și ninge cu iriși de soc.
Din cer o lună pierită
se uită la noi pe furiș,
Apoi se-ascunde grăbită...
Murind în tufiș.

Şatra

Zdrăngănind din şine şi obezi
trec ȝiganii veşnic treji.
Au sub coviltir de stele
Puradei pudraţi cu rele
Şi ȝigănci cu salbe mute
Şi ghiocuri prefăcute.
Plâng din noţi şi din copite
Ziua cântă pe şoptite
Soarta de nomazi.
Sub mătăsuri înflorate
Coapse goale lustruite
Fură gânduri rătăcite
Pulbere-şi adună-n sân
Cumpără ȝiganii vântul
Aur greu plătind descântul
Şi blestemul şi mormântul
Vieţii de nomad.

Cerul

Pun flori de măr
Pe trupul tău de noapte.
Prefac în cer
Secundele uitate.
Sub lacrima fierbinte
Zăpada din priviri
Acoperă cuvinte.
E tristă viața ca lumina
Topită-n asfințit.
Îți caut ochii
Ce mă priveau deschiși
Au obosit?
Privește cerul!
Ne dăruie lumina
Aceluiași sfârșit.

Ziua

S-a năpustit pe stradă, ziua
și s-a oprit la poarta mea,
să-și plângă iar lumina
care murise-n urma ta.
Venită fără de simțire,
la masa mea cu flori de fum,
venea asemeni altor zile
culese de pe drum,
să-ntrebe iar de tine.
Iar fiecare veste
venită frântă, scrum
a adunat tristețe
și năluciri de fum.
E goală ziua, udă, rece,
și tremură la poarta mea.
Absența aspră o petrece
într-o tăcere grea ...

De atâtea ori

Din nou a mai murit un zbor.
O frământare într-o zi senină.
când visele se duc și mor
în zarea plină de lumină.
Te-ai depărtat de mii de ori
ca să revii tăcută,
purtând în tine calde ploi
și-o disperare mută.
Cu pași de vânt peste cuvinte,
cu vise moarte-n palma dimineții
Mă regăsești cuminte
în primăvara vieții,
ca de atâtea ori
în zori.

Despărțire

Tu pleci iubita mea în soare,
În piept, străfulgerarea lină
Și-a mai croit poteci stelare
Dar nimeni nu-i de vină.

Și porți la tâmples stropii reci
În ochi, durerile amare.
Și pleci ușor. Genuni de ploii
Se prăbușesc sub soare.

Iar drumul tău, străfulgerat,
S-a mai oprit, ispită.
Mă iartă când, îndurerat,
Te-am alungat o clipă.

Vinovății

Cireșii, vinovați
că au uitat să moară,
au așternut pe stradă
în albe, reci morminte
petale foșnitoare
pe unde nu mai treci
din zborul rătăcit.
Tu te-ai oprit într-o livadă
și-ai topit, cu ochi aprinși
petale de zăpadă.
Și-n zările din minte
trup tresărind de vise
ai recăzut cuminte.

Parcul

Parcul plânge. În tulpini,
Unduindu-și veșmântul
Te așteaptă să alini
Lacrime, când fuge vântul.
Singur ca un plop stingher
Scuturându-și frunzele,
Mai aștept, mai rog, mai sper,
Să te-aducă gândul
Și părerea că ești.

Când suntem atât de triști
Parcul plânsul și-l amână.

Semițe

Îmi spui că te joci
Cu mâna curată-n zăpezile reci
Secunda-i lumină când treci
Iar torni în pahare, licoarea
Plecărilor seci.
Și alergi în furtună
Și ochii ți-s răi
Și plâng cu semițele seci
Și nu simți
Că nu vreau
Să mai pleci.

Joc

Sari pe loc cu mine
Bate din picior
Gândul către tine
Se preface-n dor.

Vântul ceartă plopilor
Cu glas de bărbat
Și-ți sărută ochii,
Blând, catifelat.

Degete din ploaie
Se streacor răsând
La tine-n odaie
Somnu-ți legănând.

Tu atunci cu gura
Vesel surâzând
Risipești durerea
Clipelor de rând.

Lujer frânt

Mă uit așa, la trupul tău,
Cu ochii oboseți de soare,
Ca un ciclop ursuz și rău
Orbit de fulgerare.
Și mă-nfior de cât zăresc
În trupul tău cel împărțit.
Între a fi, ce-ți dăruiesc,
Și a iubi ce mi-am dorit.
Ne repetăm iubind,
Ne rătăcim și-ades ne doare,
Că am iubit urând.
Iar trupul tău - un lujer frânt,
În mâna mea hoinară, mută,
Se risipea tăcut în vânt.

Roua iubirii

Dacă mai trăiește cineva în câmpie
Sub pașii mei, sub pașii tăi,
E timpul să tresalte, să învie,
Să îl ferim de ploi.
De grindina iubirii dintre noi.
Tresar străini stropi de câmpie,
Pe frunze care vor să-nvie;
Și ne cuprind pe amândoi.
Iar ochii pașilor dintâi,
Ai celor zăpăciți de rouă.
Cu stropi de soare în priviri.
Sub frunțile acestea obosite,
Se vor, se cer pecetluite
De patimi zăvorâte...
Pornirile sunt mute.
Sub pașii noștri țipă în câmpie
Stropii de rouă ce îmbie
Iubirea, să învie.

Inadvertența

Mă vrei statuie-n negura luminii,
în rostul definit al pâinii
prin care legea-împarte
la fiecare-o jumătate.

Mă vrei același om cuminte
în existență și-n cuvinte.

Iar pentru asta, pui în carte
un semn ce pare că desparte
ca între soți certificatul.

Mă vrei de-a pururi călător,
să vin atunci când ți-este dor.

Mă vrei plecat și liberă să fii ?

Mă vrei minciună? Adevăr?

Mă vrei amantul unei părți,
lipsindu-mă mereu de-o parte
uitat în tine mai departe.

Poveste de nea

Mai plânge și-acum în grădină
O urmă din tot ce-am sădit
În toamna ce cântă-n surdină
Marșul funebru, cu glas răgușit.

Lumina din geamul deschis altădată
E moartă ca luna pe cer
Cu nori în urechi, ca o vată,
Domnește tăcerea de ger.

Pustiul pe stradă stăpân absolut
Pătrunde în inima mea.
E noapte iubito și-ai vrut
Întreaga poveste de nea.

Lacul

Iată, sunt un anotimp.
Muzica frunzelor cântă
Peste timp.
Păsări mari strivesc în zbor,
Aerul fierbinte
Iată locul unde mor
Sute de cuvinte.
Iar din slova ce nu iartă
Nici un zbor necugetat,
Au pornit din nou să ardă
Lacrimi care m-au secăt.

Tulburat, pe malul vieții
Mai încerc să mă ascund.
Am în pragul dimineții
Ochiul blând.
Iarba moale mă-nfășoară-n
Giulgiu vegetal, curat.
Tu mă știi cuprins de pară,
Lac incendiat.

Noaptea

Femeia-noapte, cu ochi negri
privește mută-n geamul meu;
te aștept și nu mă sperii...
Noaptea este-n părul tău.

Pe cap, din stele înghețate
coroane mintea mea ți-a pus;
tu râzi cu buzele crispate
și râsul se transformă-n plâns.

Spre dimineața, destrămată,
în stropi de rouă strălucind,
voi retrăi beția mea ciudată,
cu palmele în frunze adormind.

O, doamnă noapte, crudă și perfidă,
pe ochiul tău străfulgerat de stele
cade sărutul ce desfide
atâtea înțeleșuri grele.

Noapțile mele

Oare din ce furtuni ai pogorât femeie?
Ce parte-a cerului furat
a fost ucisă-n tine
când mi-ai jurat
să-mi fii stăpână, zeu și viață?
Din care nopți te-ai întrupat...?
Eu nicio noapte nu mai dorm
de dragul de a-mi fi iar dragă.
Și nu mai am cu mine lumina
ce fulgera cuvântul.
Senin și trist,
mai scormonesc jăratecul din slove
din care mintea-mi se adapă
iar nopțile-mi sunt grele.

Haina

Astăzi, am venit la tine
Îmbrăcat cu haina nouă.
Ochii tăi priveau prin mine
Încărcați de rouă.
Netezit după furtună
Și spălat cu ape reci,
Arătăm în haina bună
Stingherit, cu ochii seci.
Mă voiam ca o potecă
Sărutată-n plin de soare
Și doream ca o ispită
Să-ți coboare la picioare.
Am plecat stăpân și rege
Și mi-am dat haina de suflet...

Femei

Femeie iubită...
mai adu-mi un pumn de pământ
să-mi curăț obrazul de tină.
Revarsă-ți pletele-n holdă,
în grâul presărat
cu maci rubinii,
aidoma buzelor tale;
Nu-mi vezi în pleoape ploaia alergând
să-mi răcorească sărutările tale fierbinți?
Femeie iubită...
Adună în tine rodul adus de furtună.
Când macii sărutărilor tale
își vor pierde petalele
cui vor folosi toate spicele risipite?
Femeie,
aleargă în părul meu,
sărută-mi tâmplele ninse.
Mai adu-mi un pumn de pământ
să rodim
în zări necuprinse...

Din mine

Din carnea mea
s-au scos cuvinte
ce s-au încins pe jar;
s-au redeschis morminte.

Din ochii mei
s-au scurs idei
de raze moarte.

Din mâna mea
au răsărit statui.

Cu dinții am crestat dorințe
nemărturisite încă.

Și gura mea
a fost o stâncă.

Din gând-am zămislit urmași
s-alerge pentru tine.

Iar trupul meu
a mirosit a pâine.

Iarna

Au adormit copacii
Sub tămâieri de ger.
Zăpezi, coboară norii
Pe râuri argintii.
Copacii dorm
sub mantii de hermină...
O căprioară mută
cu bot catifelat,
străluminează sloiul
izvorului secat.
Nu-i nici o pușcă neagră
să-mprăștie scânteii.
Vin lupi cu guri flămânde
și ochii-s gri.

Din cruciulițe albe
poteci se întreșes,
cărări fragile, vrăbii
ce-aleargă
prin puful ne-nșeles.

Sar vulpi din vizuină
sătule de-așteptare
sub mantia plăpândă
în care-ncet se moare.
Un scârțâit metalic
din ramuri ca de smoală
strivește amintirea vegetală.

Bătrân copac

Sunt un copac cu brațele uscate.
Cu fiecare frunză am pierdut
un gând.
Iar ochii verzi,
se umplu iar de vânt,
În jurul meu, o mare de verdeață
sălbatecă, se urcă pân-la cer.
Copiii mei, s-ascund în coajă
și se feresc de ger.
Nu-i nici o floare, nici un fir de soare
ascuns în ramul meu bătrân.
Nu-i nici o frunză să-mi ascundă
același gând nebun
și nici o pasăre s-aducă
din partea soarelui lumină.
Sunt un copac ce-abia mai urcă
puțină sevă-n rădăcină.

Albăstrele

Am plâns cu lacrimi înghețate
peste albăstrele.

Și le-am strâns în diademe
să le păstreze în noapte
pentru tine.

Cerul, mai bogat
a coborât din stele.

Din lacrimi înghețate,
fragilități adânci, albastre.

Îți însoțesc drumul
spre mine.

Fuga

Știu că-n tăcere plângi
în pieptul tău durerea,
în spaimele adânci
ți-a risipit iubirea.
E noapte neagră...

– Fugi!

Și-ți caută lumina;
Din stele să mă strigi,
împărtășindu-mi vina
că te-am făcut să plângi.

Deșirare

Ca o salcie ce-și frânge
umbra crengilor în lac
umbra mea și-acum mai plânge
într-un ochi de geam uitat.
În lumina care urcă
pe trotuarul înghețat,
trupul meu căzut, usucă
timpul destrămat.
O țigancă cu ghiocul
mă oprește; m-a ghicit.
Îi dau sufletul drept plată
să-l ucidă și mă duc.
N-am o țintă n-am o oră
pentru care să respir.
Alungat acum din horă
merg și mă deșir.

Să poți

Să poți să dormi la pieptul meu,
cutremurat de dor și inima mea
pe sânii mici ca niște ochi înmugurind în somn
să-și fie rodul așteptării.

Să poți mângâia trupul, înfiorat
de un suspin ce vine, îmbobocind.

Să poți să ții de mână, copilul cu ochi mari.

să poți să ai în brațe, speranțele de jar.

să nu urăști destinul, nici ochii care vin

să-ți poarte-n trup lumina.

Înmiresmate gânduri.

să-ți crească-n iarba plină, în clipe de senin.

și să-ți aducă cerul în palmele subțiri,

căldura unei zile din care mai respiri,

o armonie nouă și-un surâs

în noaptea-n care ai tremurat și-ai plâns.

Să poți...

Pomul de Crăciun

Din ramuri verzi tresar lumini
născând în colțuri umbre,
și fiecare-i un suspin
acoperit de valuri mute.
Se zbuciumă tăceri șoptite
cu aripi frânte de priveghi,
în visuri sure, adormite.
În niciun zbor nu e lumină.
Prin acele de rouă verde
cutremurat ca o beteală
își pleacă fruntea bradul
în noaptea de cerneală.
Și când m-apropii de lumină
m-ating de spini,
iar lacrima o ia la fugă
pe un obraz străin.
În ramuri verzi adorm durerea
ce arde, tristă vâlvătaie,
ca haina ce-o aduse noaptea
la mine în odaie.

Împlinire

Din fiecare curgere când vin tot mai adânc,
tot mai profund spre tine,
din fiecare geamăt,
din râuri de suspine
din fiecare floare de cireș
din clipe care fug și ades
în drumul către tine
din arborii ce-mbată ochii
și din lumina de pe buze,
din porțile în care bat
cu flori de măr și de cais,
din gura-n care mai încap
rostiri de vis ...
din milioane de secunde
Devin un fluviu
ce-mparte și desparte...
Lumina fără moarte.

Căderi

Cad frunze moi în părul tău
și se cufundă-n plete,
iar visul meu, din visul tău
se-mbată pe-ndelete.

Cad arbori negri în pădure
pentru atunci când n-ai să fii;
Cu ochi de jar, adun durere –
Iar ai plecat. Ai să mai vii?

Cad frunze ude-n părul tău
de lacrimi care curg șuvoi
Și se topește visul meu
În ochii negri, triști și goi...

Umbra

Sub cer, când stelele plâng
cu fulgi argintii,
luceferi cu ochi pofticioși
aruncă stihii.

Își zboară sorii spre margini de timp,
iar eu mă visez vultur în vânt
și gândul se-mbracă cu norii
pe care-i descânt.

Cu umbra plină de flori
Îmi acopăr un gând.
Visez că sunt
fărâma de cânt.

Rod

Au roșit toți copacii
de rodul înfloririi.
Cu scoarțe în flăcări
bătrânii stejari
ascund în fructe uscate
mii de păcate.
Ard caișii de miere.
iar pruni somnoroși
arome-și împart în ulcele.
Lubește-mă, livada visărilor mele.

Noaptea

Noaptea vine dezbrăcată
în culcușul inimii.
Noapte dulce, parfumată,
ne cuprinde-n brațe tainic
aruncându-ne-n abis.
Cupidon, copil zburdalnic
iar te-ai strecurat în vis?!
Despletind pe îndelete
plete negre ca de tuș,
noaptea vine-n fața noastră,
un contur de pluș
noapte fermecată.

Fărâme

S-adormi gură lângă gură
și ochi lângă ochi,
să uiți cum fuge timpul,
să urle-nceputul,
să nu mai poți adormi
și să aduni în suflet
tăcerile de vânt.

Să te îmbraci cu fărâme de cânt
Aceasta-i adevăratul veșmânt?

Lebăda

O lebădă ucisă-mi pari
în bronzul răsturnat;
Nici o lumină nu mai curge
din zborul tău turnat...
Sub aripi, picături de sânge
din trup au înghețat.
Așa cum stai, metalizată,
Te vor custozii la muzeu.
Dar tot ce-ai fost,
Voi ști doar eu.

Flori

Înlănțuit de lacrimi
e chipu-nsingurat;
Ce sărutări, ce patimi
s-au dus! s-a înnorat ...
În parc toți trandafirii
își risipesc culoarea.
În somnul înserării
s-a furișat uitarea.
Îmbrățișați de gânduri
în slove tremurând,
acoperă-n adâncuri
un dor, o floare-n gând...

Marama

Marama din privirea
ce moare în cetate
ca un luceafăr naște
în inimi toamne dragi,
e fragedă ca gura
speranțelor purtate
ce umple-n vis potirul
plăcerilor târzii.

Maramă, azi, prin gândul
din care îmi îmbrac
durerea mea, izvorul
tăcerilor de mac,
acoperă-mi privirea,
ce și-a pierdut măsura
la tine în cerdac.

Florăreasa

Și pentru că dorea nespuse de mult
să-și umple brațele de flori,
am pătruns în sufletul meu
și i-am adus iubirea.

Apoi,

Când brațele i-au fost cotropite
de flăcările dorului meu,
mi-am apropiat buzele
și-am răcorit cu jertfa lor
aripile ei de fluture.

Atunci, iubire,
florăreasa din mine,
mi-a zâmbit fericită.

Indecențe

Se joacă luna indecent
cu armonii de nori și stele,
în mine crește decadent
uimirea care cere.
Din când în când mai urcă și
peste luciri de frunze.
A mai trecut un vânt hai-hui
la poarta casei, umbre.
Și noaptea singură și grea
se scaldă în lumină.
cu torsul ei prea feminin
Plutește doamna lună.
Atemporal, câte-o scânteie
lucește-n noapte săgetând;
Țigara strălucind pustie
își despletește fumu-n vânt.
Oh, noapte tânără, fecundă,
de câte ori m-ai răstignit?
și câte versuri albe-n tâmplă
din răzbunare-ai răsădit?

Respirații

Ți-a respirat vreodată ceru-n brațe?
Pe tâmpile luna te-a mai sărutat?
Călcăm pe sentimente
Și au un gust ciudat.
Terorizați de reci cuvinte,
Pe-altarul unei rațiuni,
Ne credem infiniți și buni,
Ne amăgim chemarea sfântă
Cu jurăminte și dureri.
Ne rătăcim în iarna cruntă
Uitând atâtea primăveri.
Și-apoi, cu cerul mut în brațe
Ne pierdem, reci și solitari,
Cu stele picurând pe față
Doar suntem micii oameni mari.

Când

Când oare vei găsi
Lângă tine zi de zi
Ochii mei să te oprească
Mâna mea, să te mângâie,
Trupul meu să te îmbie?
Și când oare vei uita
Gura mea pe gura ta?
Cine te va liniști
Când pe altul vei iubi?

Ruguri

Câte stele se topesc
În iubirea care moare
Sub sărutul unui soare
Nu se văd, nu se zăresc
Și niciuna nu mai doare.
Iar când ochii tăi de gheață
Îmiucid cuvântul, lumea,
Ochii mei suspină-n ceață.
Adevărul și minciuna
Adunate-n ruguri mari
Mai acoperă în noapte
Pașii noștri solitari.

Definire

Cine este el și încotro se-ndreaptă
Cu ce drept dorește, poruncește
Și câtă cutezanță?
Cu cine se luptă și de ce?
Cuvântul cine îl ascultă?
Cine-i acesta? Cine-i dă forța?
De unde atâta putere de viață
Și pentru ce atâta dorință?
Priviți-l!
El este omul
Pe fruntea lui se arată soarele
Cuvintele lui sunt furtună
Și liniște,
Iar ochii, adevărată lumină.
În brațele lui, femeia poartă
Ferestre spre viață.
În mintea lui scânteile aprind
Ruguri spre cer.
Buzele-s arse de patimi

Și-n trup
Cuprinde pământul cu întreaga-i structură
Definind universul.

După nuntă

În lumina albă, crudă,
Răsuciți și asudați
Obosiți, ca după nuntă,
Iar ciorapii aruncați.

Iar pe scaune, himeric
Pantalonii puși la dungă
Zac cu ochi de întuneric
După fusta ta prea lungă.

Năpădind covorul moale,
Tolăniți, pantofii triști,
Mă privesc ca niște cale,
Goi, de parcă nu există.

Nicio umbră nu mai vine
Soarele, sătul de ploaie,
A intrat buluc la mine,
Unde-i noaptea din odaie?

Rămas bun

- Pleci?

- Da...

- Nu-mi spui nimic?

Tăcerea moare în odaie.

- Am să-ți scriu...

Și gura lui

Ca iarba după ploaie

Căzuse secerată

„Ne vom vedea vreodată?”

- Nu-mi spui nimic?

Tăcerea izolată între geamuri

Ca o albină izgonită

Murea privindu-te cum tremuri.

Plecai tăcută...

- Aș vrea să-ți spun ...

Dar pașii tăi

Se strecurau pe drum

„Drum bun” ...

Ploaia

Ploaia aleargă desculță
Pe câmpul însetat...
Din când în când, o rafală de vânt
Îi desface pletele
În care se ascunde plângând
Și ce ochi speriați are ploaia.
Ce regrete
Cum își întoarce privirile-n cer.
Unde norii închid
Poarta întoarcerii.
Parcă-ar fi ochii tăi, iubito,
Când te cert.
Când ți se pare că-ți închid porțile iubirii
Dar asemenea cerului
Eu aștept
Să te urce iubirea la mine.

Aniversare

O strângere de mână
Ca un sărut al disperării
De ziua ta.
Atât ți-am dat...
Și ne-am zâmbit.
Două statui, risipite
Pe culoarul așteptării...
Și am plecat.
Nu-i nici o urmă de lumină
Pe coridoarele tăcerii
A mai trecut o săptămână,
Am mai slăbit
Și vom fi dați uitării.
Uscate ramuri ne vor crește
Din trupul cast și crud.
Doar vântul va veni hoțeste
Să ne sărute, ud...

Ochii

Pentru mine
Ochii tăi sunt ca doi copii
Pe care mi-i doresc seara
Să-mi sărute fruntea obosită,
Când toată durerea
Se varsă în cute adânci,
Căutându-și mângâierea
Sub sprâncenele lungi.
O, ochii tăi ca doi prunci...

Iubind

Frumoase mâini
Lacrimile
Au coborât pe ochii tăi
Și florile
Ca buzele
Au respirat pe mână
Taci,
Prefă-te că mai stai
Lasă-mă să cred
Că-mi mai dai
Florile buzelor ...

Ploaia

Ploaia-mi vopsise privirea
Alergând cu gleznelor subțiri
Pe trupul somnolent.
Iar vântul, violent
O răsucea ca un nebun de toartă
Și-o împingea pe poartă...
Din vise
Plete-mi despleteam
Și bucurii din ape,
Din zboruri ude,
La geamul tău strângeam.

Din câte păsări, e făcută să zboare
O ploaie de cuvinte lucitoare?

Flori

Cad flori de prun
Și nu-ți mai spun
Câți ochi pe drum
Prefac în scrum
Căldura pașilor tăcuți
Cad flori de nuc
În urma pașilor ce duc
Uitarea.
Sunt singur cuc
Plâng flori de tei
Sub tălpi văpăi
Din pașii tăi;

Cad flori de prun
Și nu-ți mai spun
Sub un salcâm
Uitat pe drum
Că mai veghez
La noaptea ochilor de fum...

Pastorală

Dintr-un lan cu lungi suspine
Când tălângi din cer coboară
M-am trezit fugind cu tine
Vântul susura prin noi
Când cu gura ta de pară
Ne jucam iar amândoi
Și din lanul de suspine
Macul roșu înflorea
Erai iarăși lângă mine
Erai bucuria mea.

Iubirii vegetale

De-atâția ani te-am plămădit, iubito,
În fiecare căutare
Și te-am găsit
Plângând în fiecare floare
Mă uit la trupul tău subțire
suspîn în lumea vegetală,
brumat petală cu petală
Și lacrima îmi cade amar
Pe chipul tău îmbujorat
De ce mai vii când ai plecat...

Risipa florii

Nu vezi că ochii mei sunt flori
Cuprinși de roua întristării
Ce-a coborât mereu în zori
Din noaptea neagră-a așteptării ?
Și nu te temi că floarea moare
De atâta noapte și uitare ?

Frigul iubirii

Cad stele aspre, înghețate,
Peste copiii lumii, să-i îmbete
Și ninge peste mesele curate
Cu vise de lumină peste pete
Iar fulgi își scutură din plete
Comori neîmplinite.

Ninge

Și câmpu-ntreg se stinge
Și geme-n palmele de puf
Iubirea ce se stinge.

Te-am prins

De-atâta căutare
Ai devenit un vis.
Nu vreau să mă trezesc
Poate-ai să fugi,
Să te destrami,
Și nu doresc.
De-atâta drum, în calea ta
Am devenit
Și praf și piatră.
Eu vreau să mai rămân
Dar vântul nu așteaptă.
Din fiecare drum
Te-am făurit
Zadarnic mai ucizi
trăirea căutării mele
Te-am înflorit din tainic vis
Și te-am închis
În palme grele.

Zborul viselor

Din ochi, pe-obraz
Ți se prelinge cerul
Și văd, talaz după talaz
La tâmpla ta, cum gerul
Ți-albește părul...
Mari depărtări, cuvinte mute
Plutesc spre gura-mi încleștată
Din fiecare floare
Petale mari de vis ucis
Plutesc spre cerul neaprins
Odihnă viselor să-mi dea
Spre gura ta.

Inima pustie

Sărutul meu îndurerat
Plecat din sufletul curat
A înflorit pe gura ta de mai...
Ce-mi dai
Ca să rămân netulburat?
Cuprins de-adâncuri, de fior
De spaimă, de regret și dor
Din toate ce-am avut mai bun
M-am risipit în fum
A mai rămas o inimă pustie
Din toate câte-au fost să fie.

Ultima zi

Că astăzi este zi de dor
Când cerul răsturnat
Mă-ndeamnă să gândesc la tine,
O știi prea bine.
Că vei veni cu ochi de jar
Când zilele ce fug cu tine
Vor căuta clipe senine
În agonia-n care mor
Iar știi prea bine.
Și când ucis zadarnic mai aștept
Pe un altar nedrept
Să fii iar izvor
În care flăcările mor
Și-n care veșnic sui
În disperări ce dor
Atunci să știi
Că tot mi-e dor.

Ardere

Hei, voi cei de sus
opriți ospățul!
Priviți!
v-am adus o jertfă.
Pe mine...
Luați-mă așa cum sunt!
N-am fost un sfânt
luați ce a rămas
și-a ars...

Ucis

Când am venit în paradis
Pe sânii tăi ca două mere
Cădeau săruturile mele.
Pe ochii tăi ca mura
S-a mai oprit,
A câta oară?
Gura.
Apoi inima,
Ți-am dăruit, ucis.
Din ochii mei
Nemuritori
Speranța împlinită-n vis.

Ochii mei

Mai știi de câte ori ai murmurat,
Cu ochi de muribund în agonie,
Cu glas fierbinte de poet,
Că m-ai iubit?

Mai știi de câte ori murea
Pe buza ta aprinsă de suspin

Atâtea șoapte
Din tot atâtea vise ?
Când îmi spuneai:

- Eu nu mai vin?!

Mai știi de câte ori veneai fugară
în patul meu să-l prihănim ?

Când te priveam cu ochi de pară
Și gând hain?

Când ai să vezi
rătăciți în lacrimi
ochii mei?

Săni

Treceai prin geamul meu închis,
Cutremurată-n iarna ce-a deschis
Un cer strivit de noaptea-n care luna
Murea pe-asfaltul necuprins.
Când te rugai de mine-ntruna
Să mai cobor la tine-n vis.

Nicio secundă în lumină
Nu te găseam în zori târzii
Și-am vrut să vii...

Macii

Fremăta sărut în mine,
Lângă pletele-ți din lan,
Galbene și-atât de pline,
De sărutul diafan.
Ochii fulgerau sălbatec
Macii roșii în secară,
Trupul tău cădea molatic,
Prin văzduhul meu de pară.
Și de-atâta fulgerare
Macii roșii ți-i întind.
Uite, sunt ocean și mare
Și-n săruturi te cuprind.

Somn

Sângerăți de bice,
Cai de mucava,
Fug prin nori de sânge
În inima mea.
Roiuri de albine
Tremură în gând
Și îmi este bine
Doar la tine-n rând
Un poem de vise
Trece fluturând.
Pași răniți de vorbe
Se ascund în vânt
Între munți de pietre
Și adorm plângând.

Lespezi

Flori albe îmi cad peste ochi,
Pe trupul rigid ca un munte,
Ți-e frică cu mine să-ngropi
Iubirile-ți mute.
Va fi fost primăvară,
Pe lespezi pe care-am umblat.
Smălțuite de sărutul sărat?
Din cețuri adânci de tăcere
Curg vegetal
Pe trepte de piatră-n durere.
Cu gura fierbinte
Și strig când copiii nu strigă
Aduceri aminte.

Copil

Copil am fost și mai sunt încă
Și-atunci când mirat ca o stâncă
Mă mai preling lângă tine fără rost
Cum cel ce trebuia cu rost să fi fost

Tu vei pleca în lumea cea mare
Aspră, lucidă, doborâtă de soare
Eu voi rămâne prunc nehotărât
Al celui ce-am fost atât de iubit

Cu suflet de frunză căzută din pom
În neagra genune ce zace în om
Copil am fost și mai sunt încă
Iubirea ta, puternică stâncă
M-a fărâmat în zeci de iubiri
Iar sufletul aspru în zeci de simțiri
Unde sunt pașii zoriți ca o șoaptă
Ce-i așteptam mereu să se-ntoarcă?

Unde e brațul, lucidă liană
Când tandru se-agață de mine

Cu degete grele de lacrimi și ploi
De trupurile noastre, goi de strigoi...
Copil am fost și mai sunt încă
Iubirea noastră rămâne-va stâncă.

Renunțare

Cohorte de lacrimi stelare zac
În roua ascunsă din lac.
Milenii adânci de tăcere
Trec peste noi, o părere
Iar soarele, piatră încinsă de zei,
Coboară și moare în ochii tăi.
Nu te-am găsit, ascunsă ai fost
La capătul lumii ai plâns
Când vremea ți-a nins
La tâmpile milenii.

Lacrima iubirii

M-am trezit cu ea goală
Tolănită sub pleoapă.
Era atât de fierbinte
Și-atât de prezentă pe buzele mele
Că mi s-au părut dulci
Săratele urme căzute
Pe colțul gurii mele.

Cu buzele-ncărcate de roua dimineții
Gata să-mi fluture-n urechi
Ecouri uitate,
Cu brațele pline de raze fierbinți,
Gata să-mi topească mirarea din suflet,
Cu vântul spulberând părul din ochi
Și reci priviri cuminți
Încerc să o adulmec
Să o conving că suntem
Când demoni, când sfinți.

Vis

Se făcea că-n toiul nopții,
Răscolind cu fierul roșu,
Careva din ceruri umblă
Să vopsească somnul nostru
Parc-ar fi uitat c-aseară
Cineva ne mângălise
Bolta noastră de sineală
Cu un milion de vise
Și cu palme de cerneală
Ne răpise soarele
Atârnând pe bolți beteală-n
Strălucirea ei stelară
Vis de vară, vis de pară
Cufundat în lac de maci
Unde-ai fost alaltăseară
Spune, sau mai bine taci!

Singur

Când soarele-și sărută marea
De rămas bun,
Înainte de a se cuibări în patul înserării,
Își apleacă fruntea,
Roșie de spaimă și furie
Că a doua zi
Va fi iar singur.
Iar când luna palidă
Își arată fața brăzdată de gânduri
Printre munții bătrâni,
Eu, iubita mea
Mai privesc odată cum pleci grăbită
Spre alte lumi
O, niciodată n-am să pot vedea
Marea fericită
Cu soarele și luna alături
Și de aceea am să port pentru tine doar
Chipul aprins de dragoste al soarelui.

Pseudo realități

Pământul e un O.Z.N.
Trandafirul e o pădădie,
Rața a început să latre,
Iar un pitic
A luat Ceahlăul în brațe
Și l-a turtit.
O balerină a strivit o balenă în pumn,
O muscă s-a dat cu parfum
Tu n-ai mințit niciodată,
Tu n-ai iubit, ai fost fată
Și ești atât de frumoasă
Ca o prințesă furată,
Suntem bogați
Niciun necaz nu dezmiardă
Frunțile noastre senine
Și ești totdeauna cu mine
Și totu-i atât de firesc
Visez, sau iubesc ?

Copacul

Când tatăl s-a văzut copac viguros,
A vrut să-și adune vlăstarele
Sub poala bogată a împlinirilor sale
Sărmanul...

Uitase că-n umbră, nicio bălărie

Nu poate rodi.

Și atunci își mutilă crengile toate

Amputându-le

Abia atunci copacii creșteau

Semănând cu ei

Ca o pedeapsă a timpului.

Amintiri

Când tatăl meu mă ducea de mână
În livada părinților lui,
Era atât de sumar îmbrăcat
Și atâta de jerpelit
Încât vântul îi șuiera la genunchi
Și-i cobora, risipind
Urma tălpii goale-n țărână.
Dar niciodată nu s-a plâns
Și-avea pentru mine
Un zâmbet frumos ca o lună.
Era împăcat cu fericirea
Copilului său nevinovat
Ce-i săruta în joacă genunchii
Luând pe buze tremurând
Parfum de țărână.

Conjugarea pisicilor

Tu ai fost întotdeauna eu
Iar eu am fost tu.
Unul din noi n-a mai știut
Taina acestei conjugări
Și ne întrebam
Ce s-a-ntâmplat
Că eu nu mai sunt tu
Iar tu nu mai ești eu.
Iar răspunsul
L-am aflat în iubirea
Adormită
Ca o pisică leneșă
În sufletele noastre.

Iuda

Cu mâna tu ai legat colțul alb
Al întinderii albe
Pe care zăceau risipite ca niște păsări
Speriate
Toate visurile mele
Moarte.
Și ți-ai pus pe umerii firavi
Desaga plină de cioburi
Apoi, cu migala de care doar tu
Ești în stare.
Ai cumpărat de la tine din suflet
Cu arginți curați ai iubirii
Fărâma de viață pentru păsările mele
Iar astăzi mă tem
c-ai să mai găsești arginți să mă vinzi
să mă risipești
și să desfaci nodul care
Îl sufocă pe Iuda
și de aceea încă mai încerc
să țin
punga cu arginți la mine.

De ziua ta

De ziua ta, ți-am pus o floare
La tâmpla peste care tot va ninge
Să strălucească azi un soare
Pentru acela care plânge
În viața asta trecătoare
Iubirea ta care se stinge.

De ziua ta, te-am sărutat nebun
De parcă ți-am furat sărutul
Și gura ta era parfum
Pentru tăcutul și urâtul
Iubirii mele ca un fum
Ce-a irosit-o altul

De ziua ta, am odihnit un gând
Pe sânii tăi de chihlimbar
Și m-am ascuns după un rând
Și m-am ascuns într-un pahar
Și am vrut și să mă vând
Ca să mă cumperi iar

De ziua ta, o mare de lumină
A coborât din cer senin
De ziua ta, te-am regăsit regină
În sufletul atât de plin
De fericirea ce-o să vină
La ziua noastră pe deplin.

Rugă

Te-am necăjit...
Te rog mă iartă!
Ce martori vrei
Ca să mai crezi
Că te-am dorit?
De aceea vin acum
Și de mai rog odată
Iartă!

Candoare

În noapte,
Un tată își duce copilul de mână
Luna-i urmărește, mergând împreună cu ei.
Copilul primește senin
La ultima răsufare a zilei
Cum cade liniștită
La picioarele orizontului.
Ca un vâl cernit pe umerii unei femei tinere
Conturându-și și mai mult căutarea.
Tatăl își aprinde-o țigară,
Urmărind rotocoalele de fum
Slobozite spre baierile cerului.
Iar copilul,
Alunecându-și privirea pe-aceleași rotocoale de
fum,
Vede cu groază că se transformă în nori
Care se-ngrămădesc să-i acopere luna.
- O, tată! Ce-ai cu luna asta atât de curată
îi spuse copilul plângând.

Lacrimi

Cad lacrimi ca roua,
Găurind nisipul nivelat de valurile mării
Numai furtuna, venită pe furiș, noaptea
Dinspre larg,
Mai netezește într-un târziu
Nisipul adunat în boabele
Albite de soare.
În boabele-ntristării mele
De ce vii pe furiș atât de haină,
Bună și dragă iubită furtună
Căci noaptea-ți ascunde nedemn
O mie de taine, de drumuri,
Iar eu, pentru tine mă tem
C-odată, cândva,
Ai să te sature de lacrimi
Și-ai să râzi cu gura plină
De nisipul înecat de lumină.

Uitare

Steaua mea de ieri a lăcrimat
Și s-a rătăcit, păcat uitat
Nu te plâng, iubire, e-n zadar
Porți durerea-n sufletul amar
Și te-ngrop în taină, ai scăpat,
N-am să vin în noapte să dezgrop
Ce ai zidit în mine; cerul înstelat.
Ai plâns atunci ? mai plângi și-acum,
Când pașii moi îi porți pe drum
Din poartă-n poartă tot mai scrum.
Când, de la mine mai aștepți
Un semn, o mângâiere, un cuvânt
Un gest din sufletul de vânt.

Regrete

Mormânt pustiu
Înfrigurat
Însingurat
Scăldat în nepăsarea
Urmașilor noștri
Ploaia se scurge-n pământ
Peste mormintele noastre,
În creștetul nostru,
În oasele noastre,
Și s-adună sub noi
În băltoacă.
Ne dor oasele
Și nimeni nu mai vine
Să rupă un troscot
De pe mormânt
Dihăanii, necunoscute,
Neindentificate
Se cuibăresc în orbitele noastre.
Nimeni nu plânge...

Existență

Suntem alături în fiecare seară
Tu cu un surâs,
Eu, cu un sărut de pară
În care-am plâns
Iară și iar.
Și tot mai așteptăm o vreme
În moartea soarelui aprins
În noaptea noastră să apară
Amăgitorul necuprins..

Oul

Din cuibul cuvintelor mele
A mai căzut un gând,
Și l-am văzut plângând.
Nu-i prima dată când
Cojile gândurilor mele
Cad peste-acoperișuri reci
Sfârșind sub tălpile trecătorilor grăbiți
Dar este pentru prima oară
Când aud strigătul dureros
Al miezului cuvintelor mele
Rotunde, fragile și grele.

Săruturi

Când gura mea îți sărutase sânii,
Solie de iubire în marginea luminii,
Se răsfirase vântul în sfârcurile moi,
Îți înflorise ziua în ochii amândoi,
Când ochii mei ca vântul
Îți sărutară gândul.

Cădere

Îmi căzuse-o floare-n drum.
Zăpăcit pentru o clipă,
Mai aveam în ochi parfum
Și-n priviri ispită.
Îți privesc costumul roz,
Parcă din petale,
Buzele de chiparos
Ce-mi stăteau în cale,
Și-am căzut ca floarea-n drum
Zăpăcită de parfum.

Cruzime

Te rog să-mi privești respirația
Cum moare înghețată sub lama
Cuțitului rece și plin de promoroaca plecărilor.
Ascultă-mi inima pulsând liniștit
Ca o zbatere constantă a iubirii
Ce-și zdrobește trupul
în colivia palmelor tale.
Și-ți ia martori ochii, cristale
Înghețate de răceala
cuvintelor tale, atât de crude
Cândva, ploaia va cădea peste
Privirile mele se vor topi
În marea sărată de-atâta uitare.

Coacere

Am degetele pline de spice
Când mă pui să ridic
Dospeala pentru pâine.
De pe fruntea mea cad
Picături luminoase de trudă
Iar gura ta mă sărută crudă.
De palma mea plină,
Se lipesc aromele pământului.
De-atâta neobosită chemare
Ca o fluturare de pleoape
Trupul ia forma
Pâinii, pe care abia
Aștept s-ol așez smerit
În cuptorul sufletului meu.
Bindecuvintează-ți coacerea!

Aripi

Peste zăpada-nghețată
Ca o prințesă ziua
Alunecă pe o sanie
Străluminând ascunzișuri pline
De frig și de umbră.
Strecurându-și
Clinchetele printre țurțuri,
Alerga ducând o rază de lumină
sufletului tău
Umplut de spaimă și vină.
Peste zăpada aceasta
Plutesc cu vântul gemând
Sub brațele mele întinse
Ca aripi ce vor să te cuprindă.

Dilema

Ziua a scos un strigăt de om înjunghiat.
Apoi și-a lăsat sângele să curgă
Pe pietrele înserării.
O femeie cu buzele cuprinse
În capcana altor buze
Își jertfește mirată iubirea
La pieptul bărbatului copac.
Prin pecetluirea aceasta, ea,
Își închipuie că-și înalță trupul
Spre înălțimile însângerate ale înserării.
Trupul copacului se umple de lumină
Și se aprinde în ochii femeii,
În timp ce trăiește cuminte
Întreaga prefacere a trupului lor
Într-o casă fecundă.
Oare vom putea fi, atât de femeie,
Eu atât de copac preaplin de lumină?

Ploaia

Apa a căzut învinsă din zborul
Către înalt. Plouă...
Nicio secundă nu mai poate
Zbura către înălțimile cerului tău.
Iar ploaia, ca o hienă lichidă,
Strânge sub mania ei toate
Gunoaiile străzilor noastre obscure.
În pragul sufletelor lor, oamenii
Își lasă porțile, ușile deschise,
Ca o invitație pentru măturătorul lichid
Să le curețe sudorile
Când trudesesc să nu facă păcate.
Și atunci mă întreb:
- De ce nu lași hiena lichidă
Și-n sufletul tău?

Flori de tei

La marginea de drum, cu tei,
Născând imense umbre,
Convoaie de femei.
Desculțe, despletite,
Cu flori pestrițe-n port divin
Purtau uitarea-n mersul lin.
Plecau pe unde din catrințe
Iar noi, cu tălpi-nsingurate,
Cu părul șiroind de patimi
Ca două păsări albe mute
Ne cufundam în lacrimi.
La marginea de drum, femei
Purtau cu sine flori de tei
Și-oceanul de miresme vegetal
Se prăbușea în noi letal.

Norii

Peste ziua noastră plină
Mai adastă câte-un nor
Coborându-și aripa
Ce-și adună-n cuib lumină
Ca un rid pe fața lumii
Ca un semn de trecător
Peste buzele furtunii.
Și când norii tăi dispar
De pe fața albă mată
Dezgolind o lună beată
Pasărea cu aripi moi
Presărate cu lumini
Își ridică-n zbor
Diminețile senine
Fruntea noastră, rătăcită
Peste ochii plini de dor
Capătă mireasmă rară
Din parfumul călător.
Bună dimineața-n seară!

Risipa

E ora douăzeci și două,
O stare de asediu de-ntuneric
Pe străzile pustii
Ne-ndeamnă ferm,
Să ne culcăm, copii.
Să facem totul, pentru
Odihna meritată peste zi.
Nepăsători privim la ruși
Programele mai bune sau mai rele
Și comentăm pe gânduri duși
Cu plete-n ochi rebele,
Ce-a mai rămas și ce va fi,
Din toate câte ne-nconjoară.
Apoi ne străduim a ști
Ceva din cerul de afară
Și nicio vorbă nu ascund
Din toate câte se întâmplă
Sărmani companioni, vă plâng
Că risipiți o noapte-adâncă.

Ispite

N-aș vrea să mor,
Înconjurat de atâtea clipe risipite.
Să mai trăiesc aș vrea
Și să mai pot iubi
Să mai adun
Și să mai dau,
Să mai zidesc în tine
Dorințele-mi ispite.

Împreună

În ceasul greu, plantele s-adună,
Fără cuvinte sau chemări sau Dumnezeu.
Durerea mea s-a poleit cu lună,
Iar trupul meu, cu trupul tău
Sunt împreună.

Temere

Pământul nostru veșnic viu,
În ochi ți-i cerul siniliu,
Logodna mea cu steaua ce,
M-a însoțit în noaptea grea.
Și pașii noștri, mai bătrâni
Purtând cu sine anii,
Aduc în focul care-l știm
Eternitatea.
Poteci de lacrimi, ochii mei,
Își poartă iarăși pașii grei
În urma gândului amar
Că ai să uiți de mine iar.

Moartea cuvântului

Se doarme încă după toate,
Din amintiri se naște vânt,
Din depărtări se naște noapte,
Și-n mine moare un cuvânt.
Pe buze în otrava nopții
A răsărit un zâmbet strâmb
În ochi regretele iubirii
Au zămislit un gând
Aievea plânsul să-ți fi fost
Sau doar plecării, adăpost.

Frig

În toate-i minciună, mă tem
Că toate în mine-s blestem
Trăim peste lumea ce cheamă
Uitarea de sine cu teamă
Nu-i niciun rost un contur
În toate-s consemne-mprejur
Sunt ziduri înalte, cetate
E inima aceasta ce bate
Sub frunte furtuna se luptă
Să-și țină stăpână cernită
Trăim un secol de ger
În noi, sentimentele pier
Iubim lapidar și în gând
Mai facem în noi legământ
Cu vântul, cu apa și ploaia
Ce ne inundă odaia
Fericirea din cărți nechemată
Ne dă târcoale-nșelată
Nu-i nicio urmă din mine pe cer
Iar toate stelele pier

Niciun sărut nu-i aproape
Niciunul. Tot mai departe
s-au dus sărutările tale

Și-atâta-s de singur în cale...
Aș vrea să ucid, să fur și să umblu
Ca pelerin la picioarele tale
Dar calea mă duce la vale ?
Din când în când cu lacrimi uscate,
Năuci ne plimbăm printre date.
Sub pașii strigoi mormane de frunze
Gem ca sărutul strivit între buze.
Eu nu exist, tu nu mai ești
Suntem doi morți, două povești,
Trăim, respirăm și iubim
Tăcerea de azi din care-nvelim
Fără să vrem tăcerea finală
Cu învelitori de poleială.
Nu-i nicio floare tăcută, cernită,
Nicio corolă să ducă-n ispită.
Nu-i niciun suflet cu mine pe cer
Și mor sentimente stinse de ger.
Tăcută durerea din mine mă frânge
Se vrea înțeleasă, iubită ?

dorită, măcar o clipită.
Dar rămâne întinsă-n cerneală
Solitară, cu ochi de sineală,
Răstignită pe coală. Și strig
- Vino iubito, mi-e frig!

Așa cum sunt

Cum mai scrâșnește vântul
Prin pletele pădurii
Și cum mai geme gândul
Amar, în colțul gurii
Și cum mai plânge ploaia
Când tropăie-n ferestre,
Când ne lăsăm durerea
Să ne cuprindă-n clește,
În ghearele de vânt,
Să ne-arunce-n spaime
În zboruri de cuvinte.
Adună-mi dragă, norii
Cu buzele-ți fierbinți
Și-așterne-ți iarăși zorii
În ochii tăi cuminți
Cuprinde-mă în brațe
Și ia-mă în cuvânt
Răpește-mă durerii
Iubește-mă cum sunt

Cădere

Privește-mă bine, iubito,
Cum cad stelele ochilor mei
Peste sânii tăi parfumați.
Dimineața coboară grăbită
Cu pași de mireasă
Peste gurile noastre.
În fața ochiului roșu
Al soarelui adormit încă,
Picură-n straie
De lumină, ziua
Noi, ne luăm rămas bun
De la noaptea prieten
Care a stat de veghe
Arzându-și aripile
Până la ultima răsufare.

Rătăciri

Te-aștept de departe, de-aiurea să vii,
Iubire cu pași de cucută,
S-alungi în neant, s-alungi în pustii
Durerea
Să umpli cu gura, cu ochii, cu mâna,
Distanțele toate
S-aduci, să culegi săptămâna
Rătăcirilor noastre.

Rustică

Mă uit la tine, doamnă lună,
Cum te plimbi ca o vacă
Cu ugerul prea plin
De la care s-adapă nebunii
Și mă întreb
Ai strâns vreodată-n brațe trupul
Unui poet lunatic?
Sau ai simțit vreodată patul
De ierburi pe care l-am simțit
Cutremurat sub trupul meu,
Când mă iubeam hoștește
Și tu mă dezveleai
Cu năprasnică ciudă?
Păcat de tine, doamnă!

Țiganca

O lună, al nopții buric
Pe burta ca de țigancă
Primește-mi privirea un pic
Pornită din lampă
Țâșnesc din mine șuvoaie
De poftelichide și grele
Apleacă-ți grumazul, te-ndoaie
În fața pornirilor mele
Și lasă-mi iubirii un pic
Să atingă cu ochii de lampă
Rotundul și rece-ombilic
Și pântecul negru, țiganco!

Beții

S-au îmbătat de-atâta lumină
Băută într-una din zile
Trei stele din cer
Și-mpleticindu-se au căzut
Pe chipul tău, purtând beția
de peste zi, în ochii tăi,
pe gura ta și-n trupul tău,
ca să mă-mbăt și eu.

Plutire

A căzut iubirea mea
Ca un cal trăsnit de ploi
Roșu ochiul i se uită
Drept la hăul sideral
Calul mort, iubita moartă
Florile plutind la mal
Rămas bun pentru lumină
Cu petale tremurând
Flori îmi învie în gând.

Plecări

Strigam în pumnii goi de frunze
Cohorte de alcool și de idei
Din alambic, curgea pe buze
O mare de scânteii
Gemeau de-adânci plăceri în sâmburi
Mari prune tescuite-n pumni
Cu gânduri repezite-n ziduri
Eu vă strigam, să fiți mai buni!
Dar strigătul strivit de ceruri
Se prăbuși din zborul ciung
Și râncezea tăcut în struguri
În ochiul tulbure și crud
Tu nu erai sărut sub soare
Pământul însuși se crăpase
Fântânile strigau din mare
Și lumea-ntreagă-alunecase
Spre alte mări de ape pline
Cu guri deschise, șoapte reci
Încet în noaptea care vine
Te văd cum pleci...

Singur

Plouă. Sunt singur...
Și ploaia ochilor tăi
se oprește pe mâini
pe reverele hainei,
pe zile și săptămâni
E toamnă.
Și triste frunze cad
Arătându-mi-te goală.
E toamnă. Vin ploi
Și vânturi grele vin
Paharul ți-e plin
De toamnă în toamnă
Și parcă florile nu vin
Spre ochii mei
Așa cum plouă în toamnă
Iar ploaia ochilor tăi
Mă duce singur pe alei.

Așteptare

Când vântul urlă la stele
Hărțuind tavanul de nori
Sfârtecându-l cu dinții de lup
Eu, unde să fug, să m-ascund
De privirea razelor tale...
Când ploaia-mi zdreleşte mândria
Ca un vultan cu ghearele moi
Și-mi sare-n priviri
Și-mi ia bucuria
Nu te mai miri
că mâinile tale adună
să strângă-n nopți vineții
bucăți strivite de lună
și așteaptă să vii.

Streășina

Încerc să mai deschid o fereastră
Spre ulița satului mirosind a bălegar
A muget și-a talangă de vacă
Cu ugerul plin de viață rotundă
Încerc să aduc în palmele reci
Bucăți de pământ aspru și umed
Cu resturi de rădăcini de grâu
De oase de tați de prin râu.
Încerc în vers, cu urme de sulf
În streșini de case de stof
Să umplu un gol, o cetate
Din frunze, din lacrimi și fum
Din colbul din drum
Mă iartă străine de sat
Când versul mai poartă o brumă
de leaț rătăcit
de bubulac răsucit
În limba aceasta străbună

Șederea poetului

Stă poetul cu hârtia plină de semne,
bancherii nu-l citesc,
și nu-l cinstesc

C-o jumătate de sticlă cu bere.

Stă poetul cu haina ruptă în mână,
un ochi i se zbate neprielnic

semn că gol de virtuți

va cădea pradă

gurii confrăților

mai flămânzi de carnea lui

decât de poeme.

Stă poetul înveșmântat în distincții,

din care ar putea să-și facă foc,

să devină așa cum a visat,

o torță

la lumina căreia

bancherii să-i numere banii.

Stă poetul cocoțat pe un pedestal

cu funia-n jurul gâtului

și-l așteaptă pe Acela

mai hotărât,
mai puternic,
mai dispus
să-i vină alături,
să-l împingă
sau să-i taie cu briceagul
lațul.
Stă poetul
într-o veșnică așteptare
sângerând a ipotetică glorie

Cenacliștii

Ne adunăm răniți
în cocoloașe de hârtie
când nici un verb
nu vrea să ne mângâie
singurătatea albă
din mersul către lut.
Ciocnim pahare, bem cafele
și limbutim cai verzi
croim prietenii
sau râdem muți.
În ochi ne rătăcesc secunde
strivite între cărți
și înșirăm aiurea pe-o frânghie
imaginare escapade
imaginare prăzi, izbânzi,
apoi, când oboșiți de pierderi,
când timpul ne-a strivit pe toți,
ne răspândim în vama vremii
înfășurați în mantii
de singurătăți,

crezând că-n poarta de hârtie
se-abat oceane de cuvinte
ca să ne-mbete.

Sub pătura în care timpul
se bălăcește în secunde,
frisoanele încep s-apară
Venim,
venim să ne-ntâlnim
chiar mâine,
chiar de-i desaga goală.

Neant

Ce tristă-i coala sub zăpadă.
S-a zgribulit de ger sub pulberi reci.
Și-atâta-i de pustiu în casă pe stradă
Când pleci
și coala-i goală.
Așteaptă să te-ntorci,
să faci din ea grădină,
s-așterni petale-n slove
mari ronduri de lumină,
alei de gânduri albe.
Din gânduri, să presari spre ceruri
Imense ramuri de argint,
când le atârni de frunze,
vibrații murmurânde.
Poeme lungi pictate
cu aur și cerneală
alungă-n mine teama
de alba, trista coală.

***

Mă vedeam căzând a ploaie
Când pe patul din odaie
Când la geamul tău plângând
Când pe piatra de nătâng
Și de-atâta ploaie-n ploaie
Zăpăcindu-te în odaie
Ai căzut în somn prelung
Ca pe streșini să preling
Trupul meu secăt de ploaie
Ca de salcie mlădie
Ca să urle-n van nătâng
Că te-am auzit uitând
Mersul umbrei prin odaie
Când pe streșini curge-n ploaie
Ochiul meu umplut de vânt
Ca strigoii de pe câmp.

Iluzie

Nu-i niciun rău atât de mare
Ca răul unei alte năluciri
Când din senin,
Te năpustești spre țărmul meu
Și-l tulburi
Crezând că sunt același mal puternic
Sub care să-ți așterni zănatic
Atâtea alte provocări
Tu încă n-ai în urmă zgură
N-ai ars atât de mult
N-ai dăruit
Și-ai așteptat o altă zi
Să semeni
Puținele secunde luminoase
Strivindu-le apoi
Cu-atâtea nopți întunecoase
Nu-i niciun rău atât de mare
Ca răul multor năluciri

Poetii reci

I-am privit și cum s-au dus
I-am simțit și cum s-au stins
Și-am rămas tot mai cuprins
De beteala ce-a ucis
Încă un român poet
Care glasul și l-a stins
Într-o mare de regret
Ia, uitați-vă în jur
Cum mai plâng purtați în lanțuri
Vocile ce tot mai pier
Printre inimi reci cu țurțuri
Într-o națiune de ger
Și ce bun poetul rece
Nu mai strigă, nu mai cere
Nu mai are nici putere
Și nu mai stârnește frică
Nici măcar nu mai respiră
Să nu tulbure-n cetate
Cum se face și desface
Pe dreptate-o nedreptate.
(11 noiembrie 2010)

Scrisoare de dincolo

Mamă, dincolo de mormântul tău
Se ceartă două vrăbii
Pentru un strop de rouă
Strâns între frunzele de busuioc uscat
Din trupul coroanei de anul trecut
Mamă, dincoace de mormântul tău
Peste gardul țintirimului
Și-au atârnat femeile din sat
Nădragii bărbaților
Să se usuce la soare.
Și unde-mi este oare mamă soarele?
(7.02.2011)

Zbor

Din când în când
Sunt pasărea cu pliscul rupt
Care și-a risipit trecutul
Peste câmpia stearpă
Nu mai am niciun dor
Și aripa-mi fâlfâie anemic
Prin văzduhul tumefiat
De atâtea umori
Prăbușite pe umerii lumii
Și atunci
Din pasărea cu pliscul rupt
Tresare doar zborul
Către un alt început.
(7.02.2011)

Rătăcire

Mi-am pierdut adeneul
Undeva pe malul unui lac
Din adâncul unui lac
De unde se iveau sirenele
Unii îmi spun că l-am rătăcit
Între șură și poiată
Mai înainte de a încerca
Să deveni poet
Și apoi ce nevoie să mai am
De un adeneu tocit și ponosit
Când îmi duc mai toată
Viața lângă niște viețuitoare
Din poiată?

Bun rămas

Și dacă vrei
Mai rămâi puțin cu-ai tăi
Un ultim pas
Și-un bun rămas
Între tine și ai tăi
Încă un ceas
Și de nu vrei
Când doar atât ți-o mai rămas
Rămâi cu-ai tăi

Aripa

Oare ce-i viața, decât o fulgerare
Ce ne-a fost dată împotriva neantului
Ce-i viața, decât un fâlfâit de aripi
În calea uitării
Și cât de mult ne poate-ntrista
Când abia ce-nvârtirăm zborul
Suntem la capătul lui
Sau poate-i doar altă trecere
Pre un alt zbor
Mai lung, mai plin de lumină
Dusă pe aripile uscate sub soare
Spre-o lume mai altfel clădită
De pare tot mai lungă
Mai necunoscută, mai înfiorătoare
Ce-i viața mai mult
Decât o fulgerare de aripă
Pregătită să zboare
Spre-un alt început

Dincolo

Iubito iartă-mă
Nu mai știu cum spuneai,
Să-ți fur sărutul
De pe cotul mâinii stângi
Sau respirația din călcâiul
Pierdut de Ahile în patul tău
Odată cu trecerea timpului?
Iubito, sărută-mă
Pentru că abia acum înțeleg
Ce-nseamnă un Cupidon
Fără săgeata aurită...
Iubito, mai adu-mi
O gură din lumina
Surâsului tău
Să mă petreacă și dincolo
Să-mi privegheze singurătățile

Cutremurare

Dacă ți-ai fi iubit nopțile
Cum floarea-și iubește lumina
Ai fi putut înțelege
De unde începe ziua surâsului unui poem
Dacă ți-ai fi iubit ochii
Așa cum buzele-mi iubesc sărutul
Te-ai fi bucurat de fiecare clipă
De întuneric de sub așternutul tău
Și niciodată vai niciodată
n-ai fi simțit cum îți fuge
cărarea din inima pădurii
spre care ciutele se-ndreaptă
ca spre un izvor ce așteaptă
să-și umezească botul
cu sărutarea lor cutremurată
sub frigul întunericului.

Iertare

Dumnezeu să-l ierte!
Spre românul incapabil
De iertare
Cu șmecherie crudă
Aruncă
Până și iertarea
În brațele Creatorului
De parcă nici n-ar fi fost vorba
De o iertare omenească
Românească
Dacă-i pe așa
Atunci Dumnezeu să mă ierte
Pentru toate păcatele vrute și nevrute

Pânza de păianjen

Ahile, i-ați călcâiul înapoi
Și lancea ta blegită
De-atâtea războaie în doi!
Îi zise plictisită
Din alcovul zăpăcit de ploi.
El, întristat, cu privirea tâmpă
Își mai roti privirile-ntr-o doară
Și se mistui pe-o scară
În urma lor
Într-o pânză de păianjen
O muscă stoarsă de vlagă
Se lăsă păgubașă
Așteptând să fie devorată
Zadarnic, păianjenul murise
De mai multă vreme
Uitând să-și strângă pânza.

Mama

Ai tresărit de dincolo din lună
Mamă, când m-am lovit
Și-n ochi s-a mai găsit o urmă
Din lumină
Și-ai fi vrut s-alergi
Să-mi ștergi din creștet semnul
Cucuiul sau urma unei căderi
Ca de atâtea ori măi mamă
Dar ai rămas îmbrățișată iar de lut
Cum nici n-ai bănuț
Că-ți poate strânge trupul mamă
Și atunci, da, chiar atunci
m-am prăbușit
peste florile tale mamă
de parcă prin ele
aș mai fi putut lua puțin
din respirația ta mamă.

Senectute

Azi, mi-am surprins
Firul de păr așteptând
La poarta raiului
Cu o răbdare
Ce nu-i mai făcea cinste

Era obosit, pricăjit
De-atâta folosire
Avea vârful ras, albise
Și restul subțiat
De-atâta lustruire
Ar fi vrut, în așteptarea lui dementă
Să mai înalțe ode
Măcar o biată strofă
Degeaba. Raiul părea să aibă
Poarta ferecată.

***

De când a lăsat paharul
Îi cam sare des muștarul
Ce-i Virgil, Virgil răsare
La unul proza-i prea scurtă
Iar la altul, între picioare,
Stă o poezie mută.

***

Când te pupă Manolescu
Musai trebuie să uiți
C-ai stimat pe Eminescu
Fiind gata ca să-l uiți.

***

Dragă Nichi Apolzan
De când ești portocaliu
Pari să tragi de un ciolan
Și te miri că mai ești viu.

***

Ai pupat două mandate
Și ți le-ai mărit în glumă
Vrând să te găsești în moarte
Șef de scribălăi de gumă.

***

Îl compari pe Ștefănescu
Cu magistrul Călinescu
Burdihan umplut de fiere
După un pahar de bere.

Cerere

Domnule director
Subsemnatul
Așa cum mă știți
Mă iubiți și mă urâți
Vă rog să binevoiți a-mi aproba
Retragerea într-o lume mai bună
Care să mă vadă
Și să mă prețuiască
Așa cum sunt
Și să mă cheme
Să-i dăruiesc
Tot ce am mai bun din mine
Fără să mă silească
La umilința de a fi înțeles
Bătând la ușile seifurilor
Și mă mai rog să nu regretați
Că nu mai suntem împreună
Ar fi încă un gest al fățarniciei umane
Ce mi-a umilit toată viața.
(20.02.2011)

Camera de gardă

Au mai adus unul în comă
Sau și mai bine pe una înjunghiată
Unii zic: e România
Cică și-au spălat cuțitul în ea
Niște străini fără Dumnezeu
Doctorii națiunii stau ca blegii
Au capete plecate
Se bat orbește pentru
Un tensiometru
Iar ea, România
Nu mai are niciun fel de tensiune
- I-au luat-o „băieții deștepți”
și i-au vândut-o la suprapreț
fraierilor dinăuntru.
Și-n camera de gardă
Unde se administrează
Anestezice din fonduri străine
Au început să moară
Puțin câte puțin
Și medicii.

Credem că dacă luau șpagă
Vor muri fericiți
Dar nici măcar o lumânare
Nu pâlpâie la căpătâiul lor
Și asta pentru că
Străinii n-au pur și simplu
Asemenea obiceiuri.

Crucea

Dragă tată
Nu mă mai aștepta la Porțile Raiului
N-am ce să caut acolo
Pentru că o bună parte din mine
n-am putut-o căra
pentru că n-am avut bani pentru luntrașul
care-și mărise tariful
dragă tată
niciodată n-ai crezut
că pot avea toate ale mele
când voi ajunge lângă tine
mai gol ca un prunc
și mai sărac decât Iov
dragă tată
nu mă mai aștepta la Poarta Iadului
fie și numai pentru că diavolii
nu mai sunt niște îngeri pierduți
și nici pentru că între tine și mine
stă mărturie doar o cruce
și aceea de lemn.

Gândul

Iar m-am despărțit de gândul meu
Ascunzându-mi privirile
După degetele unui gând însângerat
De parcă ași fi vrut
Să mă mai nasc odată
Între el și restul din mine
Se așternuseră văi și culmi
Peste care lumea-și lăsase beteala
Unor dezamăgiri
Între gândul meu și gândul tău
Coborâse brusc noaptea
Și nicio stea nu stătea
Să lumineze
Cărările noastre ascunse
După alt gând rătăcit, uitat
Între mine și mine
De parcă
Nici n-ai mai fi existat.

Între mâini

Îmi petrec mâna stângă
Peste cea mai mare parte
A trupului tău
Încercând să-ți descopăr
Toate bucuriile
Ce-ți inundă pielea-nfiorată
Îmi petrec mâna dreaptă
Peste ce-a mai rămas
Din trupul tău
Încercând să-mi explic
Toate trecerile
Ce ți-au străbătut ființa
Până la uitarea de sine
Apoi
Și cu stânga
Și cu dreapta
Îți cuprind chipul între mâini
Țo-i sărut roua
De sub pleoapele rănite
De atâta plecări vinovate.

Măinile tale

Noaptea și-a răsfirat pletele
Printre florile adormite
Ce și-au pierdut parfumul
Iar mâinile tale
De sus, din piramida neagră
Luna-și picură lumina
În licuricii speriați de întuneric
Care sar ca jerba de scânteii
Din inima întunericului
Iar mâinile tale se odihnesc
Pregătindu-se parcă s-atace
Și-a doua zi
Tulpina altor flori
Răsfirate-n lumină

Târguiala

Se ia puțină universalitate
Se întinde într-un spațiu organizat
Și se întocmesc actele
Prin care tinerii își părăsesc melegule
Căminul, neamul și mormântul strămoșesc
Mamă, te iubesc!
Vor scrie cândva în format electronic
Oftând după dealurile și satele
Neatinse încă
De filoxera informatizării
Apoi, când vor mai îmbătrâni
Și când degetele vor obosi
La numărutul banilor
Se vor așeza în fața tastaturii
Întrebându-se:
Ce-am ajuns?
De pe ecranul mut
Nu va răspunde vreodată
Și se vor stinge ușor, anonim
Așa cum se stinge ecranul

Fără să aibă la căpătâi
Lumina unei ultime călătorii
Și mirosul de pământ reavăn
Care să-i acopere trecerea
Într-un bal bine organizat
Telalii universităților străine
Își desfășoară alte pliante
Spre alți tineri din România
Unde nu-ți trebuie carte
Pentru ca să ai parte
De avere din bugetul statului.

Ardere

M-am spovedit
Te-ai spovedit
Ce aventură
Și cât de multe am aflat
Înainte de a ne iubi
Ți-am dăruit
Așteptându-ți dorul
Și ne-am trezit
Cuprinși de dorul
Unui alt început
Oare ce mai rămâne
După atâta ardere de tot?

Chemare

Vino mâine-n asfințit
Când roua din ochii tăi
s-a uscat
și când aburul trupului tău
se-nalță spre stele
vino să-ți cuprind
buzele dulci și goale
și lăsa-ți mâna
să-și mai rostogolească degetele
adunate-n podul palmei mele
de parcă nerăbdarea
ar fi coborât până-n vârful lor
gata să-mi dezmiere
fruntea-mi obosită
de atâtea gânduri rebele
vino când noaptea vine furiș
ca o hoară cinstită
neprinsă la furatul luminii.
Vino acolo
Unde doar noi mai știm să venim

Chiar dacă trenul stă gata să plece
Spre zări necuprinse
Vino în crângul plin de tranșee
Să-ți mai arăt odată cerul
Ce se vede pe lângă urechea mea
Atentă la gemetele tale
Vino.

Trecere

Dang, dang, bang
Sună clopotul satului
De câteva sute de ani
Însoțind trecerea bunilor
Și străbunilor
Dinspre nicăieri spre undeva
Unde niciun ceas
Nu mai are limbă
Ding dang, ding, dang
Bat inimile
Și înainte și după
Trecerea lor într-o parte
Sau alta a lumii
Iar uneori
Trecerea-i atât de rapidă
Încât nici nu mai simți
De care parte te aflu
Ding, dang, bang.

Tratament

Mă duc s-o întreb pe mama
Cam de câte stele să fac rost
Ca să-mi strălucească ochii
Așa cum îți strălucesc ție
Când mă privești
Mă duc să-mi întreb tatăl
Cum este să fii omul
Care a dat lumină altor oameni
Mă duc să-mi întreb copiii
Ce trebuie să fac
Pentru a fi pururi tânăr
Iar pe urmă
Am să mă întreb
Cum pot scăpa
De inima tot mai bolnavă de tine.

Steaua

Eu știu că nu știu să zbor
Aștept să redevin materie
Ca o pedeapsă a reîntoarcerii
în absolut.
A mai murit o stea

Într-un cuvânt
Și am simțit pe limbă
Lacrima universului
După copila pierdută.
Ce fel de bărbat aș fi
Dacă n-aș reda universului
Morțile stelare?
Ce limbă mută aș fi
Dacă n-ar rodi în mine cuvântul?

Căutare

Aș fi vrut să-ți spun că sunt unic
Dar m-a oprit o frunză zicând:
Eu sunt copacul și codrul și țara
Și munții și lumea,
Cutremurătoare poruncă vegetală
Venită-n calea mea ca o respirație
Fără de care n-aș fi însingurat
Sunt ca un fum netezit de frunze
În zbaterea lor către lumina solară.
Sunt ca un fulg smuls din aripa vântului
Ce-mi caut locul rătăcind printre frunze
Și mai sunt lumea vinovată
De atâtea căutări nevinovate.

Într-o zi am descoperit,
Că mi-s explodat sufletul într-o floare
Petalele s-au grăbit să moară
Iar ploaia a căzut năucă
Peste cimitirul de culori
Cu care-am încercat să cuprind lumea.
Iată! Acesta-i începutul iubirile tale!

Pescărușul

Nici nu știi cum îmi tremură trupul
Cu mâna întinsă
De fiecare dată când ușa separă un val de altul
Iar eu,
Aștept ca pe o binecuvântare
Cufundarea în mare
Și sunt val rătăcit între maluri
Așteptându-și geamătul oceanic
Așa cum numai pescărușul așteaptă
Plânsul nisipului
Strivit de spuma mării.
Nici nu știi cum plânge cheia
Răsucindu-se în mâna
Ce tremură de-așteptare,
M-apropii ...
Gata să mă strivesc de stâncile tale
Pentru că niciodată nu m-am putut opri
Cufundat pentru totdeauna
în mare.
Sunt val năpădit de furtună?

La naiba!
Sunt un biet pescăruș păcătos
Ce-și caută-n marea aprinsă
Un loc de odihnă
Dar oare sunt?...

Lostrita

O lacrimă se stinge pe obraz
Din când în când
Gura mi se închide
Ca un opercul însetat de lichid
Nu mai am aripi
Nici aripioare să-not
Doar lacrimi ce zboară tăcute
Undeva în aerul lichid

Singurătăți

Eu singur,
Tu, singurătatea mea
Nedespărțiți, într-o lumină
Ce crește din prea mult întuneric
Eu singur
Tu, lumina singurătății mele.

Dune

Imaginează-ți că am murit
Ca un grăunte de nisip nemișcat
Într-un ocean de dune.
Să mai aștept
O gleznă să mă adune
Pe un călcâi vulnerabil
Sau poate o lacrimă să curgă
Spre trupul meu
de siliciu?
Imaginează-ți că sunt mort
Ca un grăunte de nisip
Rătăcit printre cearșafurile ude
Ce ne-a răcorit rătăcirile
Imaginează-ți că am murit
Într-un început de existență nouă.
La picioarele tale
lacrima s-a uscat
mai înainte de a mă săruta
Pietrificându-mă.

***

Într-o zi am descoperit,
Că mi-a explodat sufletul într-o floare
Petalele s-au grăbit să moară
Iar ploaia a căzut năucă
Peste cimitirul de culori
Cu care-am încercat să cuprind lumea
Iată! Aceasta-i începutul iubirilor tale!

***

Iubirea ta mi-a intrat în oase
Și mă dor
Mai ales atunci
Când cerul se închide
Deasupra mea
Ca să-mi prăvale
Lacrimile unei tristeți
Niciodată înțelese
Niciodată explicate
Și carnea mi se încrețește
Pe oase până când degetele
Ies din mânecă
Prin ochiurile împletiturii
Gata să apuce o floare
Crescută brusc sub
Sub mantia ploii.

***

Nu-i lumină în mormânt
Singur stau și singur sunt
Că doar viermii n-au cuvânt
Nici să plângă când mai cânt
Înlăuntrul cărnii mele
Ce mai stă un pic pe oase
Să mai tragă iar de timp
Să nu mă lase să plâng
Când îmi curge toată seva
În țărâna lacomă
Să dea viermilor osânza
Ce-am cărat-o peste tot.

***

Stai singură în câmpul invadat
De o mare verde maculat
Din trenul tău cu mersul de omidă
Văd ochii tăi strălucitori
Și-ți simt mirosul trist
Că macii de altădată nu-s
Și nici cărarea mea
Nu se mai află
Ca o potecă-n grâul ce se duce
Tot mai departe-n zări
Ce-și află rosturile noi
În amintirile ce te colindă
Stai singură în lanul încolțit
Și pruncii-ți sunt departe
Din anotimpul fad plin de obidă
Privirile mă ard
Și mă strecor încet
Ca-ntr-o oglindă

A unui timp uitat.
Însingurat de-atâta vreme singur
Și strig
Unde ai plecat?

Trenul regal al poezilor

Intră trenul în gara mare
Unii spun că e regal
Cu poezii „la umblătoare”
Între votcă și țucal.

Nunta neagră

Ziua-și ridicase fruntea
Din pădurea adormită...
Potopind cu aburi zarea
Printre ramuri, cu beteala
Spumei împletită-n cețuri
Norii drumuri conturau
Zămislind cărări de visuri.
Pe poteci, se-nalță vuiet
Izvodit de frunze moi
Când cu ochii plini de patimi
Mă îndrept spre ea, strigoi ...
O aștept ca altădată,
Să se nască din copaci
Alergând înfiorată.
Și cu buze, ochi de maci
Să aprindă iar pădurea
Ca de-atâtea alte ori,
Într-un vals nebun ceresc
Ea răsând din ochi, cu timpul
Mă-ndeamnă s-o doresc.

Vântul murmură din frunze
Simfonie vegetală
Mângâindu-mi palma goală
O aștept scaldat de spaime,
Și cu fruntea în țărână
Îi văd ochii ca de smoală
Licăr de petală
În sărut suav de brumă.
Stau ascuns în zori de note
O ghicesc ușor venind
Pe cărarea sărutată
De atâtea ori, pierind,
Și de soare și de umbra
Trupului arzând.
O aștept în pragul tainei
Când va fi să ne vedem
Despărțiți vom fi de lume;
De urât și de blestem
Trupul simte pasul sprinten...
Ea aleargă-n calea verde
Străjuită de copaci
Ciută ce se teme.
Mă cuprinde cu durere
Îmi ghicește gândul - Taci!
Șoapta este azi un strigăt...

Frunzele înfiorate
Tremură pe ramuri dorul
Ia plânsul, mut și aspru
Se aşază peste noi.
Cerul nu mai e albastru
Ochii sunt văpăi.
Rătăcit privesc la trupul
Aplecat peste pământ
Şovăielnic, ca o umbră
Risipită-n vânt.
Când cu buze tremurate
Mă sărută pătimaş:
- Ziua nunţii sorocite
a venit! E azi...
Plânge ea, și eu sunt plânsul
Florilor căzute-n drum
Numai dorul meu, nebun
Cată ochii-nfrigurați
O cărare către mine:
- Să fugim, îngăimă stins,
Însă buzele-mi de piatră
Greu rostesc, amar cuvânt:
- A fugi nu se cuvine,
Dar voi fi mereu cu tine
Mâna ei cu tremur dulce

Speriată, tristă, mută
Cată-n iarba ofilită
Gândul tăinuit din mine
Și o simt dorind să ardă
Din înalturi stau să cadă
Frunze moarte, alb-albastre.
- Nu te pot lua, rămâi,
Fii a lor cum ți-e ursita ...
Ea privește mută întâi
Nu mă uit. În podul palmei
Sărutat de ochi, de dor
Din lumina blândă - toamna
Țese lacrimi în covor.
Și cutremurat, mă sperii...
Degete ca plânsul verii
Tremură pe chipul ud
Potopit de lacrimi grele
Căutând alint.
Întrevăd în aiurare
Umbre fără de contur
Fug apoi în ceața deasă
Peste frunze sângerânde
În pădurea care-mi spală mâna...
Și ea plânge și mă strigă, eu n-aud.
Port în mine gândul crud

Și las vântul să-mi usuce lacrima
Alergând năuc cu gândul
La nuntașii clipei, groaznici,
Mă cutremur. Nu sunt singur
Printre-atâția zeci de paznici
Îi văd răscolind pământul:

- Nu-i mireasa?

- Nu-i și...

- Nu-i!

Mirele-i pierdut la gândul
Ce-l simțise de cu seară
Că se va-nsoți cu vântul.
Trupul meu adună cântul
Rezonanțe triste, moarte,
Înecându-și râsul, plânsul,
În căderile-i deșarte.

Ea venise să-mi aducă
Jertfa jertfelor supreme,
Eu cu mintea mea năucă,
Am oprit-o între gene.
Frunzele privesc în ele
Disperarea zilei noastre
Când sub otrăvirea brumei
Dezgolesc păduri albastre.
Cerule, roșu ca o rană,,

Insensibil, hâd, postum
Arde lumea vegetală
Despletind păduri de fum.
Trupul meu, cuprins de jale,
Își înalță rugi spre ceri:
- Zeilor, cer îndurare!
Zeii tac, tăceri de ger...
- De sunteți nepieritori
Zămisliți iubiri celeste
Și primiți-ne la voi
În cerul ferecat de ploii
De știți să iubiți ca noi!
Blând, își despletește toamna
Ramuri clătinate-n vânt
Sub copaci cuprinși de spaime
Vin nuntași lălăind
Întregind alaiul
Fata plânge-ncetișor
Păru-i despletit în valuri
Ochii cată ajutor
De cel ce n-a venit.
Ei gătiți de sărbători
Fac să-i tremure frunzișul
Suferința-i sub povara
Mersului nepăsător.

Iar spre mesele întinse
Sentimente care mor
De pe buzele aprinse.
Trist, cutremurându-și clipa,
Dorul și-a zdrobit aripa;
Și-a căzut arzând
În temple zeii stau la sfat;
De data asta-i judecat
Gândul tău poate:
- Ce-i asta? Dragoste? Iubire?
- Au dreptul muritorii să iubească?
- Să piară îndrăzneala nefirească?
Mesenii beau din vinul translucid,
Curat ca lacrima mireselelor jertfite,
În clipele când seucid iubiri.
Pe chipul mirelui uimiri
Se năpustesc năuce,
Ca albe plâsmuiri.
- Hai să mai bem, cinstiți meseni!
Îndeamnă Ura și Păcatul.
E vinul limpede și bun
Iar mirele e altul.
Pășește trist mireasa
De jertfă mare-mpodobită
În seara asta.

Târziu, când focuri ard mocnit
Încețoșând făptura,
Sosește mirele grăbit
Îi cată gura.
Sărutu-i pare ca strivit
Natura.
Iar eu privesc cu ochii grei
Pădurea ca de smoală.
De sus aud cum zei-și râd:
„Să piară!” Deci, au hotărât...
Din când în când, pădurea geme
Lovindu-și ramuri triste, moarte
Nepăsătoare lumea trece
Peste dorințele deșarte
Și atunci, din plebea amuțită
Apar uitând de spaime: Eu.
În trup, durerea mea cernită
Desfide orice zeu.
Cu ochii stârpiți de fulger
Cu flăcări albe ce topesc
Tăcerile:
- Mireasa nunții o doresc!!
Nuntașii strigă peste lumi;
Nu pricep ce se petrece
Iar mirele cu ochi nebuni:

- Săriți!
Și-n brațul drept, lucind sălbatec
Sticlește lama de cuțit.
Nesăbuița iat-o vine...
- Opriți măcelul, e cumplit!
În ochi i se adună ura.
Și-n fața zeilor porniți
Copacii plâng înăbușit
Prin ramuri șuie dispersate.
Când florile-și apleacă lin
Petalele uscate.
Nunțașii umplu ochii-n vin
Prea tulburi de păcate.
Și iată-i, un mire-i de prisos
Și pradă e, pieirii!
În față se deschid cărări, dar ochi-mi stau
La pândă.
Nunțașii freamătă din zări
Și gura li-i flămândă.
Un zeu nerăbdător din cer
mi-i pune împotrivă.
- Hai stai cu noi, de bea un vin,
Mă-mbie ei de frică.
La chipul ei privesc acum
În ochii ei, lumini

Mă-ntreabă parcă: „nu termini?!”
Și-n trup zăresc cutremurat
Îndemnul scurt, chemat.

Și-atunci, la ceas nepotrivit
Lovesc. Îmi pierе ura ...
Mireasa simte c-am lovit
Și îmi întinde gura ...

O, gestul ei, sărman, postum
Cum să-l refuz? ...
E ultima ofrandă-n drum,
Când pot s-o mai adun.
O strâng la piept
În fața lumii înghețate,
O strâng și-aștept
O altă noapte.
Nuntașii se agită-n van
Mânați de gândul răzbunării.
- Voi ați lovit în tot ce am
În ceasul disperării!
-Gândeți! Le-am spus.
Dar n-am avut putere
- Strigați, acum! le-am spus
- Voi ați ucis nevinovat

Un zbor de inimă pur, curat.
Și zeii mă priveau de sus
Zadarnic, visu-a fost ucis
Copila nu-i.
Târzie mângâiere caut
Și-i vina cui?
... a fost odată ca-n povești ...
și s-au iubit cum nu gândești
că s-ar iubi vreodat...
Și au fugit în basmul lor
De zeii reci, de oameni duri
În frunzele uscate...

La pieptul meu tăcută
Ea doarme, lebădă supusă
Cu trupul părăsit de zbor,
În trupul meu se zbate
Regretul. Vreau să mor...
O mai sărut odată
Pe ochii reci, pe gură,
Pe fața înghețată ...
E crud blestemul vieții
Ce ne așteaptă mut ...
O iau atunci cu mine
Și-o port spre loc

De taină și visare.
În codru stă să moară
Un licărit de soare
Nuntașii stau de piatră
Cu ochii răi și crunți,
Și fiecare-așteaptă
Urmare cestei nunți.
Năuci îmi stau grămadă
În timpul amuțit...
Un roșu asfințit
Se lasă peste sfadă
Privesc la ei, peste altar,
Plutesc cu ea în noapte,
În codrul meu de jar
Adie șoapte...
- Pe-aici veneam iubite
În zilele ascunse
Și ne iubeam în ierburi
Cu florile aprinse.
- Pe aleea asta mică
Te așteptam damnat
Să te ivești din frunze
Din codrul nemișcat.
Ne sărutam prin ramuri
În zboruri nupțiale,

Când tremurau prin cețuri
Iubirile astrale.
Fugeam cu ochii-n lacrimi
De toate câte sunt.
Veneam ca să te bucuri
Cu miros de pământ.
Iar codru-i surd și tace
Nestrăbătut de vânt.
Prin el durere-mi trece
... nu pot; și-aș vrea să plâng ...
Te port cu ochiul tulbur
Cu brațele de mort
Dând iar tribut durerii
Ce-n sufletu-mi o port
Te-așez la trunchiul care
Ne-a fost mereu tăcut
Un martor fără voie
La Marele-nceput
- Sărutându-mi dară trupul
În ultima secundă.
O pace nedorită
Coboară lin, în timp.
Te mai sărut odată,
Dureri eu nu mai simt
Îmbrățișați de ierburi,

uniți, cum ne-am dorit,
aștept ca să te bucuri.
„Acum ne-am întâlnit”
Și simt cum vălul nopții
ne-acoperea divin...
Încet, încet în codru.
Și florile se-nchid.
Dintre stamine roua
Ne poleiește drumul
Pe care-acum pășim.
„Ce puf atât de moale
Ne-nvăluie divin?”
Adoarme lin și cerul,
Imens, albastru, mare,
„Nu te mai văd iubite
Și cât regret de tare ...”
Ne contopim de-a pururi
Sub flori ce nu mai sunt
Striviți de recele omăt
Iar ochii nu mai plâng.
Nunțașii stau grămadă,
Au capul în pământ...
Se clatină copacii
Cutremurați de vânt
Din contopirea pură

A jarului cu iarba
Zac miri uciși de ură.
Plânge pădurea...

ULTIMA TOAMNĂ

Privește-mă doamnă
Sunt ultima toamnă
Care-ți mai stăruie-n păr
Pîna când noaptea va veni
Să-ți ia și ultima frunză
Privește-mă doamnă
Dar mai ales primește-mi solia
Când încă mai zbor
Și mai cred
Că mă mai poți aștepta
Așa cum o făceai când
Mi se părea
Că toate pasările zbor,
Și-n sborul lor
Se încărcau de polen
Până când pliscurile
Deveneau grele
Privește-mă doamnă
Încă mai viu
Că mai sunt viu.

TATA

De când mă știu
Am vrut să semăn cu tata.
Mare, puternic, căpos
Plin de furtună-n priviri
Și de arome plăcute în palme.
De când mă știu
Am îmbătrânit
Așteptând să vină cu mine
La o bere
La un șpriț,
Pentru că nu m-a dus
La nici o femeie
Să-nvăț ce este femeia
De-am ajuns bătrân
În patul nunții mele
De când mă știu
I-am așteptat pe tata
să vină și să-mi alunge
singurătatea
dar n-a avut niciodată timp

și nici memorie
pentru cel ce-l mai așteaptă încă
să-i vină rândul
să-i vină timpul
să se așeze în sfârșit
alături de tata

Strigoi

Mă vedeam căzând a ploaie
Când pe patul din odaie
Când la geamul tău plângând
Și de-atâta ploaie-n ploaie
Am căzut în somn prelung
Ca pe streșini să preling
Trupul meu născut din soare
Ca să urce-n van nătâng
Că te-am auzit uitând
Mersul umbrei prin odaie
Când pe streșini curge-a ploaie
Ochiul meu umplut de vânt
e strigoiul de pe câmp.

Iluzie

Nu-i niciun rău atât de mare
Ca răul unei năluciri
Când din senin,
Cu gândul greu
Te năpustești spre țărmul meu
să-l tulburi
Crezând că sunt același mal
Puternic rezistând sub val
Tu încă n-ai în urmă zgură
N-ai ars în noapte nici o zi
Strivind secunde luminoase
În spaima oarbelor porniri.
Nu-i niciun rău atât de mare
Ca răul multor năluciri

Scrisoare de dincolo

Mamă, dincolo de mormântul tău
Se ceartă două vrăbii
Pentru un strop de rouă
Strâns între frunzele de busuioc uscat
Din trupul coroanei de anul trecut
Mamă, dincoace de mormântul tău
Peste gardul țintirimului
Și-au atârnat femeile din sat
cămășile bărbaților
Să se usuce la soare.
Dar mie unde-mi este oare mamă
soarele?

Zbor

Din când în când
Sunt pasărea cu pliscul rupt
Care și-a risipit trecutul
Peste câmpia stearpă
Nu mai am niciun dor
Și aripa-mi fâlfâie anemic
Prin văzduhul tumefiat
De atâtea umori
Prăbușite pe umerii lumii
Și atunci
Din pasărea cu pliscul rupt
Tresare doar iluzia zborului
Către un alt început.

Rătăcire

Mi-am pierdut adeneul
Undeva pe malul unui lac
Din adâncul căruia
se iveau sirenele
Unii îmi spun că l-am rătăcit
Mai înainte de a încerca
Să devin culoare.
Și apoi ce nevoie să mai am
De un adeneu tocit și ponosit
Când îmi duc mai toată
Lângă umbrele
Păcatului originar...

Dincolo

Iubito iartă-mă
Nu mai știi cum spuneai,
Să-ți fur sărutul
De pe cotul mâinii stângi
Sau respirația din călcâiul
Pierdut de Ahile în patul tău
Iubito, sărută-mă
Pentru că abia acum înțeleg
Ce-nseamnă un Cupidon
Fără săgeata aurită...
Iubito, mai adu-mi
O gură din lumina
Surâsului tău
Să mă petreacă și dincolo
Să-mi privegheze singurătățile

Cutremurare

Dacă ți-ai fi iubit nopțile
Cum floarea iubește lumina
Ai fi putut înțelege
De unde începe ziua surâsului unui poem
Dacă ți-ai fi iubit ochii
Așa cum buzele-mi iubesc sărutul
Te-ai fi bucurat de fiecare clipă
De întuneric de sub așternutul tău
Și niciodată vai niciodată
n-ai fi simțit cum îți fuge
cărarea din inima pădurii
spre care se-ndreaptă ciutele
ca spre un izvor
să-și umezească botul
cu sărutarea lor cutremurată

Iertare

Dumnezeu să-l ierte!
Spune românul incapabil
De iertare
Cu șmecherie crudă
Aruncă
Până și iertarea
În brațele Creatorului
De parcă n-ar fi fost vorba
De o iertare omenească .
Dacă-i pe așa
Atunci Dumnezeu să mă ierte
Pentru toate păcatele vrute și nevrute

Pânza de păianjen

Ahile, i-ați călcâiul înapoi
Și lancea tocită
De-atâtea războaie în doi!
Îi zise plictisită
Din alcovul înverzit de ploi.
El, întristat,
Își mai roti privirile-ntr-o doară
Și se mistui pe-o scară.
În urma lor
Într-o pânză de păianjen
O muscă sfârșită de vlagă
Se lăsa păgubașă
Așteptând să fie devorată
Zadarnic, păianjenul murise
De mai multă vreme
Uitând să-și strângă pânza.

respirații

Ai tresărit de dincolo din lună
Mamă, când m-am lovit
Și-n ochi ai mai găsit o urmă
De lumină
Și cred c-ai fi vrut s-alergi
Să-mi ștergi din creștet semnul
căderii
Dar ai rămas îmbrățișată iar de tăcere
Cum nici n-ai bănuț
Că-ți poate strânge trupul mamă
Atunci am îmbrățișat
florile tale mamă
de parcă prin ele
aș mai fi putut lua puțin
din respirația ta.

povara

Iubirea ta mi-a intrat în oase
Și mă dor
Mai ales atunci
Când cerul se închide
Deasupra mea
Ca să-mi prăvăle
Lacrimile unei tristeți
Niciodată explicate
Și carnea mi se încrețește
Pe oase până când degetele
Ies din mânecă
Prin ochiurile împletiturii
Gata să apuce o floare
Crescută brusc sub
Sub povara ploii.

Macabră

Nu-i lumină în mormânt
Singur stau și singur sunt
Că doar viermii n-au cuvânt
Nici să plângă când mai cânt
Înlăuntrul cărnii mele
Ce mai stă un pic pe oase
Să mai tragă iar de timp
Să nu mă lase să plâng
Când îmi curge toată seva
În țărâna lacomă
Să dea viermilor osânza
Ce-am cărat-o peste tot.

încă

Stai singură în câmpul invadat
De-o mare verde
În trenul leneș cu mersul de omidă
Văd ochii tăi strălucitori
Și-ți simt mirosul destrămat
În macii roșii de altădat
Pe o potecă-n grâul ce se duce
Tot mai departe-n zări
Ce-și află rosturile noi
Între ferestrele ce te colindă
Să stai în lanul încolțit
Când pruncii-ți -s departe
Privirile mă ard
Și mă strecor încet
Ca dintr-o galbenă oglindă
A unui timp uitat.
Însingurat
de-atâta vreme singur
încă te strig
Unde ai plecat?

doamnă

Oare de câte ori să-ți mai spun
Că trupul ți-e nuia de alun
Și păru-ți miroase a nuc
Și stau și stau,
Când ar trebui să mă duc
Să mai fug încă odată
Prin lanul de maci
Să-ți iau de pe buze cuvântul
Și roua când taci...

Și-atunci iar îmi vine a spune
Că trupul nuia de alun
E mirajul unei nopți
de Crăciun
Doamnă...

Erori

Doamne! Am greșit
Cuvântul mi-a însoțit
Întotdeauna drumul spre Tine
Chiar dacă mă născusem mut
Doamne! Am greșit
Văzul mi-a arătat
Întotdeauna drumul spre Tine
Chiar dacă mă născusem orb
Pentru că am știut
Întotdeauna
Că mă născusem
Ca jertfă pentru Tine.

Deasupra

Ca să-ți dovedești
Iubirea față de patrie
Va trebui să nu uiți
Ce gust are plumbul
Ca să-ți dovedești
Dragostea față de femeie
Va trebui să nu uiți
Ce gust are cânepa
Și-ntotdeauna
Să fii pregătit
Să-ți săruți glonte
Sau funia atârând
Deasupra visurilor tale.

Istorii

Oare-și mai aduce-aminte vinul
Cum arăta floarea viței de vie?
Oare-și mai aduce-aminte pâinea
De măreția spicului?
Iată de ce nu-mi vine să cred
C-am să mai fiu vreodată prezent
În amintirile celor ce beau vinul
Cu pâine coaptă pe plită
Între multe și multe istorii.

cuvinte

Când mi se vor închide ochii
vor mai fi rămas înlăuntru
suficiente cuvinte prizoniere
pe care nu pot să le uit...
Tot așa cum astăzi am strivit
Cuvintele-ntre pleoape grele.

Poștașul

Astăzi mi-e bine
A venit poștașul
Mi-a mai adus o scrisoare
Ieri a fost și mai bine
Că mi-a adus pensia
Numai de mâine mi-e teamă
Că mă va uita și el.

Fumul

Oare unde fugise fumul
Din hornul casei
Când barza mă băga pe hodgeag?
Cred că se lipea
De slana atârnată în podul casei
Ca niște semne
De unde tata obișnuia
Să taie câte-o bucată
Să aibă mai multă putere.

Întrebare

Popor al meu
Nici nu știi
Cum te credea
Eminescu că ești

Și nici prin cap
Nu ți-a trecut
Să te oprești măcar o clipă
Și să vezi
Cum te vedea
Sadoveanu.
Popor al meu

Atunci de ce mă mir
Că ți-a pierit văzul?

umbră

La umbra cuvintelor tale
Se răcoreau pulberi de stele
Și din pleoapa unui vis
M-am trezit ucis
Nu mai eram cuvânt
Nici umbră nici gând
La umbra cuvintelor tale.

Linia de orizont

Pentru că am avut curajul
Ca să-mi ridic privirile
Peste linia orizontului
M-ai certat!
Așa m-ai făcut să trec peste ea
Ca și cum era un pârleaz
Unde aveam să-mi regăsesc
O parte din copilărie
Și când colo...
Am dat peste tine
Uitată acolo unde-ți
Tolăniseși existența
Chiar și dincolo de orizont.

Amintiri

Brusc, fumul își aduse aminte
Își revăzu lemnul
Copilăria, frunza
Și floarea ce-i dăduse cândva
Sămânța din care-și
Răsădise trupul
Destinat anume
Să-ți îmblânzească
cerul

Și atunci
Se risipi până-n ceruri
Pregătit să se adune
Într-un sân de zeiță.

Chiștocul

Se spune
Că înainte de a se stinge
Arghezi și-a mai aprins o țigară
Se spune
Că înainte de a se stinge
Eminescu și-a mai aprins
Un Luceafăr
Se spune
Că înainte de a te stinge
Nu vei reuși să aprinzi
Nici măcar un rest de țigară.

Întrebare (2)

De câte ori pășesc
Pe trotuarul străzii Sucidava
Mă simt mai mândru
Și pletele-mi sunt mai semețe
Pentru că-mi imaginez
Că pășesc pe urmele lui Decebal
Oare de ce nu mă mir
Când văd cerul mai înalt
Deasupra Sarmisegetuzei?

Războiul mondial

Spunea cineva că pentru pâine
Războiul mondial
se poartă în fața cuțitului
Numai fierul de plug
Nu poartă război mondial
În fața bobului de grâu
Pregătindu-i îngroparea
În carnea pământului
Pentru că știe
Că va aduce o altă pâine
Care să tremure din nou
În fața lamei de cuțit
Ce urmează s-o termine
Și s-o pregătească sufletește
Pentru că urmează
Să se tragă apa.

Porumbelul

Nu mai știi de câtă vreme
Îmi ciugulești din palmă
Gata! De-ajuns!
Știi că odată ce-ți vei lua zborul
Și-mi vei păta reverul hainei
Cu găinațul tău.

Stîna

Vin lupii
Și-mi fac
Mielul să plângă
Vin lupii la stîna
Ciobanul doarme
Peste sticla golită de vodcă
Câinii latră cu spume
Vin lupii să-și care tainul
Neschimbat
de când lumea e lume

Stres

De-atâta dresură
Lupul a ajuns să plângă.
Iar ciobanul să-l mulgă...
Si-atunci, a apărut
Cașcavalul buric

Așa cum sunt

Mai ia un rinichi de la mine
Poate-o să te văd râzând
Pentru că la noapte
Vine tiptil o stea în bikini
Și mă sărută pe creștet.
Am s-o iau cu de-a sila
Și-am s-o pun pe sufletul tău
Până când ochii mă vor vedea
Așa cum sunt.

Deziluzie

Mă uit la cartea
Așezată pe oala de smântână
Și-aștept să vină un șoarece
Dornic de lectură.

Mâine

Când vântul șuieră-n mare
Mișcând pietrele
Culeg doar nisipul fericirii
Dintre ce-a fost ieri
Și ce-a fost azi
Tremurând la gândul
Ce-o să fie mâine,

Darul meu

Uită-te bine în pachetul de cuvinte
Ai să găsești urme de ventricul
Și bucăți de aortă
Dăruite doar ție.

Eroare

Sunt trist ...
Mă doare greșeala
De a te fi considerat demn
De prețuirea mea.

Rosturi

Bucurați-vă numai atunci
Când rostirea voastră
Tulbură mintea
Mulțimii adormite
Bucurați-vă doar atunci
Când gândul vostru
A ajuns în suflul mulțimii
Si fiți întotdeauna prudenți
Când aveți ceva a spune
Ventriculului meu !
S-ar putea să fac
Mulțimea să plângă...

Iluzie

Ce-aproape mi se părea cerul
Când mă cocoțam
Pe șira de paie
De pe suhatul năpârlit de soare!
Cădeam ca un prâsnel
Peste poalele grămezii
Cu brațele desfăcute
Deasupra capului
Crezând c-aduc cerul
Mai aproape.

Distanțe

Din ce fel de piele ești plămădită?
De mi se pare că mă prăbușesc
Undeva fără de sfârșit?
Și ce arome-ți învăluie trupul
De mă țin amețit atâta vreme
Lângă umărul tău?
Din păr, ti se prelinge soare
și mă face s-alerg
După buzele tale moi
Atât de moi
Încât nu mai știu
Când pier distanțele dintre noi.

Fobie

Au tresărit copacii
in pridvorul casei mele
Unde mi-am lăsat copilăria
Într-o lungă așteptare
Cu spaima pierderii
de început.

Vis

O cât aş vrea
Să-ncalec orizontul
Şi să-i spun mamei:
Uite cum luminează
cerul pământul!

Trompa

Mi se pare că văd
Ochiul stins al meduzei
Adormite ...
Mi se pare că aud
Lătratul câinelui surd
Pornit la vânătoare
De elefanți
Mi se pare că simt
Vârful inimii săgetând
Același orizont captiv
Din ochiul meduzei
Mi se pare că nu mai am
Trompa de elefant
Care să înlănțuie cerul.

Florală

Nu te mai uita la ochiul bouului
Că n-ai să vezi vreodată bouul
Și nici nu te baza
Că-n gura leului
Vor pieri gândurile
negre.
Toate acestea
Nu-ți vor aduce vreodată
Impăcarea.
Du-te și împrumută-te
De la cer
Pentru câteva clipe
De har
Și ia aminte
Că totu-i efemer.

REFERINȚE CRITICE

Non omnis moriar !

Mircea Bostan

Gheorghe Andrei Neagu este, într-o viziune poetică, o armă sentimentală, pornind de la sigla dată de inițialele numelui său – GAN.

“Lacrima iubirii” este, și... atenție, nu se vrea, un titlu incitant în caruselul debordant al vânzolelii noastre în carapacea trăirii cotidiene intitulată, în derâdere frecventă, VIAȚĂ, virusată puternic de can-canuri televizate, de manele, de “golance analfabete”, vorba cuiva, și căutări ale vinovaților în redresare.

Antonio Lobo Antunes spunea că pentru a fi scriitor ai nevoie de trei ingrediente: ORGOLIU, PASIUNE și SINGURĂTATE.

Poate, noi, scriitorii de sorginte valahă nu ne-am cultivat suficient elementul denumit ORGOLIU, mai pe românește formulat, acea părere foarte bună despre noi, adesea exagerată, despre valoarea noastră personală și importanța socială a demersului nostru, de regulă aflate în proximitatea vanității.

Suntem, de cele mai multe ori situați, la granița dintre credulitate și modestie ce ne livrează numai dezavantaje.

Și... Gheorghe Andrei Neagu este constituit de asemenea formulă cu orgoliu insuficient, căci în privința pasiunii și singurătății nu avem a-l invidia.

Gheorghe Andrei Neagu ne reamintește liric că există pe Pământ și lacrimi și iubire și nu numai haznale, bani, războaie, trădare și scâlămbăială pe toate palierele societății, propunându-ne o terapie prin iubire, suferință și regret.

Probabil, critica, iar nu va înțelege, ca de obicei, nimic din zbaterea poetului și cheia mesajului transmis, remarcând superficial “banalitatea titlului” ca sintagmă neo-romantică, păreri oligofren-truiste despre ce simte poetul, precum și nesensibilizarea interiorului anost și nemobilat poetic al criticului, cum bunăoară a înțeles inginerul Horia Gârbea “Nunta neagră” a truditului pe pagină, ca un “poem fals epic, byronian, din care autorul face o carte scrisă cu alb pe file negre”, omițând voit esența prin argumentare, măcar așa ca butadă, necitându-l pe Byron, care epigramistic se exprima de maniera:

*“Când te privesc în față, scumpa mea,
Afirm și eu năstrușnica idee
Că-i mai ușor să mori pentr-o femeie,
Decât, o Doamne, să... trăiești cu ea!”.*

În volumul “Lacrima iubirii” se remarcă primordial, curajul autorului de a spune prin transcriere de gând ceea ce altora le este jenă a recunoaște prin viu grai.

În fapt, volumul se poate defini ca un solo de violoncel ce nu-și poate identifica orchestra și dirijorul.

Pe de altă parte, poate fi considerat și ca un mini-tratat de sălășuire în binom incandescent pe care numai poeții îl pot elabora.

Un manifest pentru normalitate, într-o devălmășie androgenizată în care metempsihoza este posibilă numai prin poezie.

Gheorghe Andrei Neagu are capacitatea interioară de a copilări brâncușian și, vai, ne sugerează ca și marele sculptor al înălțimilor, pe care l-am tasat cultural cu ignoranța și micimea unora dintre noi, cum că: ”proști și săraci ne-a lăsat și mai proști și mai săraci ne-a regăsit”.

Gheorghe Andrei Neagu ne împușcă cu metafore pe care mulți dintre troglodiții erei noastre rapace nu dau doi bani și fac răs public de “fumul” în care, cică chipurile, s-ar fi risipit neadaptatul poet, precum și de “rămăsa inimă pustie” generatoare de depresie într-o societate hădă, formă de care poetul se leapădă pentru a nu deveni un individ cu dizabilități sociale, o societate ce nu știe a pierde pentru a câștiga apoi și care are în etajul superior, denumit cap, numai arginți, fiind de jălnicie.

“Sărmani companioni, vă plâng

Că risipiți o noapte –adâncă”.

Spune poetul la un moment dat. Și ce dacă?, vor replica libidinoșii ignorați croiți pe calapodul mercantilității.

Întoarcerea la ispită, la măr, la șarpe și la iubita și neiubita noastră interfață Eva este corolarul întregii noastre păneri de rău intitulată viață.

*“N-aș vrea să mor,
Înconjurat de atâtea clipe risipite.
Să mai trăiesc aș vrea
Și să mai pot iubi
Să mai adun
Și să mai dau,
Să mai zidesc în tine
Dorințele-mi ispite”.*

Iată cum se naște un nou concept, cum că Dumnezeu nu ne-a izgonit din Rai, pe noi oamenii, pentru că ne-am dorit și am descoperit sâmburele cunoașterii din înspumarea curiozității, ci pentru gravul și de neiertatul delict de IUBIRE !

IUBEAM MAI PROFUND CA “EL”!

Gheorghe Andrei Neagu este “Copacul cu verdele-n bernă” cu nenumărate scorburi de regrete, așteptând “ cu hârtia plină de semen” dezmeticirea Lumii.

Prin truda sa și aducerea la lumină a ocularului din noi, a prezentului volum de versuri, Gheorghe Andrei Neagu poate spune liniștit “Non omnis moriar !”(Nu voi muri de tot !).

Cronica Literară

Iulian Bitoleanu

Poetul focșănean Gheorghe Andrei Neagu a ieșit la rampă în 2010 cu volumul de versuri *Nunta Neagră* (Ed. Valman, condiții grafice excelente), un fel de poem lirico-dramatic, cu macrotema – iubirea, căreia i se subordonează fericirea, nunta și extincția. Ne distanțăm de eticheta baladă cultă, deoarece autorul nu rămâne captiv trecutului, unui timp mitic, primordial, medieval; narativul nu se explicitează, iar personajele nu se individualizează, sunt mai degrabă purtătoare de idei, sugestii, ori măști lirice.

Practicând cu fervoare descriptivismul magic, eul poetic imaginează un scenariu cu un cuplu erotic, ce s-ar dori armonios, numai că apar unele impedimente:

- ba unul dintre miri aduce a strigoi (p.5);
- ba modul existențial specific miresei nu poate fi cel uman ci doar unul vegetal;
- ba protagonistul a fost eliminat, substituit printr-altul, la propunerea unui „tribunal” transcidental...

Într-un decor aproape paradisiac („Din pădurea adormită/ Potopind cu aburi zarea/ Norii drumuri conturau/ Zămisind cărări de visuri”, p. 5), se înfiripă motivul (eminescian) așteptarea: „O aștept ca altădată/ Să se nască din copaci.../ Și cu buze, ochi de maci / Se aprinde iar pădurea”, p. 5, corelat cu antropomorfizarea naturii. Asemenea eroinelor romantice, cea dorită cu înfrigurare se excepționalizează prin două trăsături: iluminarea codrului și semnarea unei coregrafii nelumești („Într-un vals nebun...”).

Prin adolescentism și diafanitate, emoția întâlnirii pare decupată dintr-un pastel sentimental: „O aștept scâldat-n spume.../ Îi văd ochii ca de smoală./ Licăr de petală/ Un sărut suav de brumă.../ O aștept în pragul tainei”, p. 6.

Poetul extrage ce îi convine din erotica universală, cu iz Lamartinian: limbajul indicibil al îndrăgostiților, sărutul pătimaș, lacrimile fericirii, cărarea și fuga dincolo de lumea dezlănțuită: „Ea aleargă-n calea verde/ Străjuită de copaci./ Ciută ce se teme”.

Tehnica poetică și experiența îi permit autorului să

nu vireze într-o direcție plauzibilă; dimpotrivă, dialogul și metaforele feminității fertilizează discursul poetic. Propunerea – ispită „Să fugim ” este brusc respinsă „A fugi nu se cuvine” (p. 7), ceea ce conferă dramatism: „Arde lumea vegetală” (p. 9), pe culmile comparației „Cerul, roșu, ca o rană”, domeniul celest accesând nefirescul, anormalul. Luciditatea mirelui se disipează în fața evenimentelor și sentimentelor majore, astfel ca decuplarea devine iminentă: „- Nu te pot lua, rămâi/ Fii a lor, Cum ți-e ursita ”, p. 8, deși Nunta intrase pe făgașul favorabil: „Vin nuntași lălăind/ Întregind alaiul”, p. 13. Episodul cel fast nu se derulează în tonuri eminesciene (*Călin, file de poveste*), nici coșbuciene (*Nunta-n codru*) ci în manieră funebră, rezumativă, antitetică. Ca în tragediile antice, există o monadă, un for al zeilor, unde se iau decizii capitale. Poetul simulează ludicul nunțial, își înșală lectorul, dinamitând supozițiile inducând elemente – surpriză: „Fata plânge-ncetișor, din pricina lui „cel ce nu a venit”. Timpul nu mai răspunde la comenzi epicureice, își acordă o marjă de eroare și se tragicizează: ”în clipele când se ucid iubiri”. Ambiguitatea atinge cote paroxistice: „Iar mirele e altul”, spre stupoarea asistenței, complăcută în desfătări bahice: „- Hai să mai bem cinstiți meseni !/ Îndeamnă Ura și Păcatul ”.

Rostirea poetică mixează prozaismul, oralitatea, („Cată”, „la pândă”, „mă-mbie”, „de prisos”), fără a glisa

în desuetudine, căci în secunda următoare creatorul aruncă năvodul în ape metaforico-simbolice. Respingând situațiile confuze, Areopagul enunță verdictul: „- Să piară !” (Mirele inițial – n.n.). Un altul multiplicat își revendică trofeul feminității, pe căi agresive: „Sticlește lama de cuțit/ Nesăbuița iat-o vine” p. 13. Fericirea filtrată prin eros sângeros („- Ați ucis... un glas/ Zbor de inimă pură...”), cu excluderea rivalului, durează cât o pânză de păianjen. În partea finală, se amalgamează deliberat fâlfăiri eminesciene („A fost odată ca-n povești”) cu cele labișiene („La ceas nepotrivit”, p. 14, „Și-aș vrea să plâng”), bulversând încă o dată orizontul de așteptare al cititorului...

Înlăturând crusta erotică, ești întâmpinat de o constelație de simboluri decriptate în diferite coduri – neoromantic, neomodern -, purtătoare ale sigiliului artisticității, talmăcind, teza că Artistul (mirele 2) ar trebui să se dezică de eul social (mirele 1), spre a se logodi cu Poezia (emotivă, lacrimogena mireasă), eveniment cu reacții diferite, la două paliere: al nuntașilor (cititorilor obișnuiți) și al zeilor (criticilor literari), influențabili și ei, nu o dată, de aparențe.

Catharsisul nu s-a demonetizat !

Nunta neagră reprezintă, de bună seamă, o plachetă (tradusă în 5 limbi de referință) de luat în considerare !

Cărți noi!
Gheorghe Andrei Neagu
Nunta neagră, Ed. Valman

Horia Gârbea

Neobositul făuritor al revistei *Oglinda literară*, Gheorghe Neagu nu e numai bătaiosul și incomodul ziarist ci și un poet neo-romantic. Din păcate multiplele-i preocupări îl cam fac să se ignore în această ipostază. Nunta neagră este un poem fals epic, byronian, din care autorul face o carte scrisă cu alb pe file negre, adăugând versiunii originale traduceri în engleză, franceză, italiană, rusă și spaniolă. Dintre toate limbile, excluzînd rusa la care nu mă pricep, cel mai bine sună textul în italiană, în care zburdă de la romantismul grav și neguros spre decadentismul lui Gabriele D'Annunzio. Nu m-ar mira să aud că Neagu, ajuns Gheorghe de tînar, a cucerit orașul editurii ce-l publică, Rîmnicu-Sărat, și l-a botezat Fiume. Traducerea e liberă („Și-atunci, la ceas nepotrivit lovesc” se traduce cu „E poi, al momento sbagliato (sic! = momentul ratat) colpisco”!). Dar asemenea aberații fac bine textului care bate astfel în absurd. Pe scurt, Gheorghe Neagu n-a „sbagliat-o” dînd textul la tradus, pentru că a obținut efecte uimitoare, la care nu s-ar fi gîndit.

Nunta neagră între lansare și confirmare

Tache Alboiu

S-a spus adeseori că Gheorghe Andrei Neagu este un bun prozator. El însuși spunea, mărturisindu-se, că: „*poezia este pentru mine doar o formă de perfecționare a frazei, de îmbunătățire a exprimării în proză*”.

Numai că prin Nunta neagră, autorul se pare că a urmărit mai mult decât își propunea să obțină prin poezie. Este clar că volumul Nunta neagră este o reușită, nu numai că reprezintă o întoarcere la vechile valori, ci și pentru faptul că postmodernismul primește un model, de care ar trebui să țină seama, dacă vrea să rămână în Istoria literaturii române.

Intuind acest lucru, bibliotecarii de la Biblioteca Municipală Roman, județul Neamț, a organizat lansarea volumului, sub pretextul că în copilărie, autorul și-a putut desăvârși o parte din educație chiar acolo.

Au vorbit despre volum: celebrul eseist, filozof Gheorghe M. Ciobanu; poetul preot Paiu; profesoara Stoleriu și mulți alții. Cartea s-a bucurat de un real succes printre elevii Liceului Roman Vodă, prezenți la această lansare, în spațiul generos al bibliotecii Melidon. Primirea deosebit de fastuoasă au făcut din eveniment un punct de referință, din ceea ce a însemnat „Zilele romașcane”, fiind consemnat cu generozitate atât în presa locală cât și de televiziunea moldoveană.

O carte la case mari

Șerban Tomșa

Unul dintre regretele mele este că nu l-am întâlnit niciodată pe Gheorghe Andrei Neagu, personalitate polivalentă și fascinantă a vieții noastre literare, prozator, poet, jurnalist, promotor cultural, editor de presă literară și fondator al admirabilei reviste *Oglinda Literară*.

Ultima sa carte, *Nunta neagră*, Ed. Valman, 2010, este o sărbătoare a ochiului și a spiritului. Apărut în condiții grafice excepționale, volumul este o operă de artă și prin felul în care arată: tipărit cu alb pe hârtie neagră și cu ilustrații color, este tradus, după versiunea românească, în engleză, franceză, italiană, rusă și spaniolă. Din punctul meu de vedere, *Nunta neagră* este un dar princiar pe care poetul Gheorghe Andrei Neagu ni-l face cu generozitate și dragoste. Să consemnăm că în cronică închinată cărții, scriitorul Horia Gârbea îl consideră pe Gheorghe Andrei Neagu un neo-romantic.

Și acum să examinăm mai îndeaproape textul. Balada debutează cu un tablou în care notația fină și simțul pentru ritmurile cosmice și naturale al poetului creează imagini seducător brodate, adevărate dantelării estetice:

*Ziua-și ridicase fruntea
Din pădurea adormită...
Potopind cu aburi zarea
Printre ramuri cu beteala
Spumei împletită-n cețuri.*

Autorul este, indiscutabil, și un subtil pastelist. Atmosfera e plină de prospețime, iar decorul, cu o butaforie subtilă, imaginează un tablou care înclină către feeric:

*Norii drumuri conturau
Zămislind cărări de visuri.*

Ritmul este vioi, precipitat, iar perspectiva narativă, subiectivă, aparține unuia dintre protagoniști. Relatarea are nerv și o tentă modernă, de bun-gust:

*Pe poteci se-nalță vuiet
Izvodit de frunze moi
Când cu ochii plini de patimi
Mă îndrept spre ea, strigoi...*

Viziunile sunt încântătoare, fata fiind zămislită aievea din copaci și din flori de maci:

*O aștept ca altădată,
Să se nască din copaci*

*Alergând înfiorată.
Și cu buze, ochi de maci
Să aprindă iar pădurea
Ca de-atâtea alte ori, ...*

Peisajul se contaminează de iubirea celor doi și vibrează împreună cu ei. E un ritual al dorinței și al chemării, pe fondul unei „simfonii vegetale”. Autorul are mână agilă și o dexteritate în a utiliza neologismul comparabilă cu a bijutierului și miniaturistului Topîrceanu:

*Într-un vals nebun ceresc
Ea, râzând din ochi, cu timpul
Mă îndeamnă s-o doresc.
Vântul murmură din frunze
Simfonie vegetală...*

Fervoarea și frumusețea gesturilor de iubire îmi amintesc de Federico Garcia Lorca și Miron Radu Paraschivescu:

*Mângâindu-mi palma goală
O aștept scăldat de spaime,
Și cu fruntea în țărână
Îi văd ochii ca de smoală
Licăr de petală*

În sărut suav de brumă.

La Gheorghe Andrei Neagu suavul irigă cu delicatețe toate detaliile:

Unele versuri sunt memorabile:

Stau ascuns în zori de note...

Pe alocuri, Gheorghe Andrei Neagu intră în zona dureros de dulce a lied-ului eminescian:

O ghicesc ușor venind

Pe cărarea sărutată

De atâtea ori, pierind,

Și de soare și de umbra

Trupului arzând.

O aștept în pragul tainei

Când va fi să ne vedem

Despărțiți vom fi de lume,

De urât și de blestem;

Întâlnirea are modulația unui balet, a unui ceremonial desfășurat după reguli străvechi și sacre:

Trupul simte pasul sprinten...

Ea aleargă-n calea verde

Străjuită de copaci

Ciută ce se teme.

*Mă cuprinde cu durere
Îmi ghicește gândul: - Taci !*

Întâlnirea din pădure stă însă, de astă dată, sub semnul suferinței. Umbra nefericirii se întinde peste îndrăgostiți. Este, de fapt, „ziua nunții sorocite” a tinerei cu un alt bărbat. Durerea celor doi este redată în versuri magistrale. Ea refuză propunerea lui de a pleca împreună în lume. Apoi, ca într-o halucinație, el vede, în adâncul pădurii, „umbre fără de contur” și fuge, abandonându-și iubita. Sunt „nuntașii clipei” care caută mireasa. Bărbatul înțelege abia acum jertfa pe care fata vruse să i-o „aducă”:

*Trupul meu adună cântul
Rezonanțe triste, moarte,
Încându-și râsul, plânsul,
În căderile-i deșarte.
Ea venise să-mi aducă
Jertfa jertfelor supreme,
Eu cu mintea mea năucă,
Am oprit-o între gene.*

Natura devine ostilă și „otrăvită”:

*Frunzele privesc în ele
Disperarea zilei noastre
Când sub otrăvirea brumei*

*Dezgolesc păduri albastre.
Cerule, roșu ca o rană,
Insensibil, hâd, postum
Arde lumea vegetală
Despletind păduri de fum...*

Invocați, zeii nu intervin în favoarea iubirii (și a iubitei), iar nunta se desfășoară, cu fast, înainte. În timp ce mesenii și mirele bănuitor beau vin „translucid”, iubitul miresei își face apariția la petrecere și o revendică pe aceasta. În lupta sângeroasă care se încinge în fața invitaților, fata este ucisă, iar îndrăgostitul o ia și o duce în mijlocul codrului. Rememorând clipele de fericire petrecute la adăpostul copacilor, eroul o sărută pe fată pentru ultima oară și o însoțește în moarte, pe fundalul pădurii îndurerate:

*Se clatină copacii
Cutremurați de vânt
Din contopirea pură
A dorului cu iarba
Zac miri uciși de ură.
Plânge pădurea...*

E o poveste tragică, pătimașă, cu sânge, iubire și vin, care îmi lasă un gust amar precum baladele poezilor spanioli. Gheorghe Andrei Neagu este, în această

admirabilă creație, un trubadur grav al ultimelor iubiri cu rezonanțe celeste.

GHEORGHE NEAGU, „Nunta Neagră”

Valentin Muscă

Scriitorul *Gheorghe Neagu* ne-a surprins în această primăvară cu o baladă inspirată dintr-o dramă petrecută în Crângul din apropierea municipiului Focșani. „Nunta neagră” (Editura Valman, Râmnicu-Sărat, 2010), ediție multilingvă (trad. franceză de *Virginia Bogdan*, italiană de I.D. Denciu, rusă *Alla Murașa*, spaniolă de *Mioara Angheluță* și engleză de *Gabriela Pachia Tatomirescu*) este o provocare și o invitație la redescoperirea unor evenimente tragice care au marcat emoțional istoria recentă a urbei. Tipărită într-o ediție de lux, ca o sfidare la criza care a pus deja stăpânire pe și așa puținii sponsori care mai susțineau apariția cărții, „Nunta neagră” este și din punct de vedere grafic o lucrare originală, fiind imprimată pe coală neagră și însoțită de o grafică florală, color, pe hârtie exclusivistă. „*A fost o revelație. Am citit-o pe nerăsuflăte. Sunt unele pasaje sublime (...). Prin această baladă prelungiți frumos o tentativă a cerchiștilor de la Sibiu, care au dus balada la înălțimi europene*”

spune *Andrei Zanca* în prezentarea cărții. Lucrarea a fost lansată la Biblioteca Județeană „Duiliu Zamfirescu”, în prezența membrilor Asociației Culturale „Duiliu Zamfirescu”, în prezența membrilor Asociației Culturale „Duiliu Zamfirescu”, a mai multor scriitori și a unui public iubitor de carte, care s-a delectat din lectura multilingvă a baladei. „Nunta neagră” este o baladă care se citește cu sufletul la gură. Păcat că scriitorii nu merg mai des prin școli, iar lecturile publice au intrat de ceva timp în rutina activităților ruginite ale Uniunii Scriitorilor. Citiți „Nunta neagră” și veți descoperi cât de frumoasă este limba română, chiar și atunci când scriitorul povestește o dramă!

Viața ca lumina topită-n asfințit

Marius Chelaru

Sunt oameni care au primit, între alte daruri, și pe acela al generozității. Gheorghe Andrei Neagu, cum îl cunosc eu, este un generos. Și mă refer, acum, la faptul că arată acest lucru și în revista pe care o conduce, „Oglinda literară”, o tribună veritabilă a spiritualității române și universale. Autor a câtorva volume de proză și versuri, Gheorghe Andrei Neagu se dezvăluie în aceste poeme ale sale (așezate sub semnul unui *moto* din Radu Cârneli:

„Iubirea este cea care ține acest pământ legat de cer”) ca un nostalgic pe care curgerea timpului îl apasă cu degetele amintirilor, cu șoapta regretelor și, parcă mai rar, îl acoperă cu voalul subțire al așteptărilor. Dragostea luminează însă totul, într-o formă sau alta, pășind uneori „pe alei cu gânduri albe”, chiar dacă trecerea timpului naște umbre în „viața ca lumina/ topită-n asfințit”.

„Din carnea mea/ s-au scos cuvinte/ ce s-au încins pe jar”, scrie Gheorghe Andrei Neagu, în acest volum în care dominante sunt nostalgia, iubirea (cuvânt întâlnit în carte de peste 70 de ori, dragoste de 12 ori) îmbrăcată în culorile amintirii sau, alteori, în veșminte drapate în nuanțele ruginii ale toamnei. De altminteri, fie direct fie prin atmosfera creată, toamna este, poate, anotimpul cel mai des evocat. Toamna, în care „triste frunzele cad” și „vin ploii/ și vânturi grele vin”, toamna care „cântă-n surdină” sau, mai rar, poate renaște, dragă, în inimi. Sau: „E toamnă iubită și sunt/ Copacul cu verdele-n bernă”. Viața s-a sprijinit apăsător pe sticla subțire a speranței și, scrie autorul, „nimeni nu poate să umble desculț/ la mine în suflet/ din cauza cioburilor rămase/ din speranțele moarte”.

Așadar, pe scurt, un volum „construit” ca o „lacrimă a iubirii” colorată a toamnă, a nostalgie, semnat de Gheorghe Andrei Neagu. O călătorie mai curând într-un ținut în care înlăuntrul colorează exteriorul, cu penelul înmuiat în metaforele și argumentele versului așa cum îi

stau autorului la îndemână. Un ținut și al amintirilor, îmbrăcate de tot mai multe clipele care curg printre degetele timpului.

Singurătatea scriitorului

Virginia Bogdan

Transpersonală. Tristă peste poate. Sfrîșită. De așteptare? De împlinire? De neîmplinire? De frumusețea pură? Irealizabilă în plan terestru? Necesară. Stranie!

„Cu cine-mi înflorește timpul/ cînd universul moare trist în mine?/ Cu cine să-mi usuc de ploi/ durerea gândului în doi?/ Din care parte marea ce mă minte?/ va naște valuri de cuvinte?/ Mai solitar ca șoimul care moare/ pe stîncă arsă de sărut solar/ Tresar în zborul meu pe mare/ cînd mă sîrșesc amar/ Mi-s albe visele în suflet, / Și tîmpla rîde-n frig însingurat/ Te aștept la poarta mării/ În visul meu curat”, „Marea de cuvinte”, din volumul Lacrima iubirii, Gheorghe Andrei Neagu, Rawexcoms, 2010, București.

Surprinzătoare. Ca orice pozie care încearcă să transmită o dimensiune imperceptibilă majorității.

„Haina” (p. 34), o „joacă” precum un cînt, „De atîtea ori” (p. 20), statornicia autenticității iubirii, „Șatra” (p. 17), o pată de culoare, exotică.

„(...) E tristă viața ca lumina/ Topită-n asfințit(...)”, „Cerule” (p.18), or: „Iată, sunt un anotimp./ Muzica frunzelor cîntă./ Peste timp./ Păsări mari vuiesc în zbor./ Aripi de secunde/ Iată locul unde mor/ Sute de cuvinte/(...)/ Tu mă știi cuprins de pară/ Lac heliotrop.”, „Lacul” (p. 30), or: „Din brațe-am zămislit urmași/ s-alerge pentru tine./ Iar trupul meu/ a mirosit a pîine”, „Din mine” (p. 36) sunt versuri cu accente dramatice.

„Pomul de Crăciun” (p. 43), „Să poți” (p. 42), bucuria sufletului de o tulburătoare inocență și vitalitate.

„Împlinre” (p. 44), „Căderi” (p. 45), „Umbra” (p. 46) nu fac decît să anunțe atâtea și atâtea versuri care se înlănțuie neașteptat. Butade poetice, înțelepciune (v. „Respirații”, p.52), poem „pictural” (v. „Florăreasa”, p. 50).

„Aniversare” (p. 59), „Ploaia” (p. 58), „Ochii”, „Iubind” (p. 60). Ineditul iubirii.

„Flori” (p. 62), „Pastorala” (p. 63), „Iubiri vegetale” (p. 63), aș îndrăzni să spun că sunt mici bijuterii de versuri!

Este un spirit ludic în multe dintre poeme; „Te-am prins” (p. 65), „Inima pustie” (p. 66), dar și o luciditate siderantă.

De ce lacrima iubirii?

Pentru că lacrima este puritatea, jertfirea, sacrificiul asumat, surpriza, despărțirea. Însingurarea. Ca o condiție

sine qua non a creației: „(...) apoi, cînd oboșiți de pierderi/
cînd timpul ne-a strivit pe toți/ ne răspîndim în vama
vremii/ înfășurați în mantii/ de singurătăți/ (...)”,
„Cenacliștii”, p. 126.

Cred că nu greșesc dacă afirm, după lectura acestor
„lacrimi” ale iubirii, cu note plurivalente, vizuale și
muzicale, un prea plin de iubire, versuri în stil clasic, dar
și vers alb ritmînd și rimînd, ceea ce denotă artă
prozodică, bogăție spirituală, faptul că poezia este, ca și
iubirea, ceea ce nu poate fi povestit. Ci doar trăit în mod
individual. Un dar. O legătură „secretă”. A noastră, și
îndeosebi a scriitorului, cu Universul! Consfințită prin
Cuvînt!

Într-adevăr, poetul Gheorghe Andrei Neagu își
prefațează volumul cu un citat elocvent din Radu Cârnelci:
„Iubirea este cea care ține acest pămînt legat de cer”

Totdeauna, o benefică și încîntătoare candoare.

Revelație de suflet pereche

Ana Hâncu

„Lacrima iubirii” a poetului Gheorghe Andrei Neagu mi-a picurat pe suflet încălzindu-mi sensibilitatea, amintindu-mi de propriile vise, tăcute dureri și neliniști, cu versuri pline de un copleșitor dor de întinerire a propriei ființe, prin retrăirea iubirii veșnic mustind de mireisme, ispite și licori, ce încă ne mai îmbată și hrănește lăstarul verde - chiar cu frunze arămii de toamnă - înmugurind încă în noi. Poemele sunt încărcate de un lirism și o tandrețe dureros de naturale, când își declamă înrobirea de către femeia iubită, cu o sinceritate debordantă, ce ar face din oricare Evă, o binecuvântată Zeiță, perceptându-l: *”De câte ori mă vei privi/ te vei umple de mine/ așa cum gândul se umple de soare.../ Când dorul de lumină/ va înflori pe gura ta,/ apleacă-te să sorbi în taină/ gura mea./ Cu pașii tăi de flori/ coboară spre mine./ Roua ochilor s-aprinzi/ cu murmur de vânt/ și cu cânt./ Sau, cu câtă patimă o îndeamnă: ”Femeie iubită.../ revarsă-ți pletele-n holdă,/ În grâul presărat/ cu maci rubinii, aidoma buzelor tale;/... Nu-mi vezi în pleoape ploaia alergând/ să-mi răcorească sărutările tale fierbinți?/ Femeie iubită.../ Adună în tine rodul adus de*

furtună,/ de grâu zăpăcit și hai-hui!../ Când macii sărutărilor tale/ își vor pierde petalele/ cui îi vor folosi toate spicele risipite?/ Femeie.../ Mai adu-mi un pumn de pământ/ Să rodim/ În zări necuprinse.../” Femei... Superbe metafore! Îngemănare de sensibilitate și senzualitate, tâlăzuind ca valuri de săruturi-petale de maci, adunând cu sufletul spicele să nu se risipească, pentru că ar fi păcat să nu rodească și-n „pumnul de pământ și-n zări necuprinse”...

Dar viața nu are doar plăceri și vise dulci, nostalgia pierderii, neîmplinirii face cugetul amar și-l încarcă de semnificații care dor, conștientizând inutilitatea atâtor energii scurse în uitare și regrete: „/Cu cine-mi înflorește timpul/ când universul moare trist în mine?/ Cu cine să-mi usuc de ploi/ durerea gândului în doi?/ Din care parte marea ce mă minte/ va naște valuri de cuvinte?/...

Mi-s albe visele în suflet/ și tâmpla râde-n frig însingurat.”

Când speranțele fug și îngheață sub gerul deziluziei, poetul simte: „*Ce tristă-i coala neagră sub zăpadă./ S-a zgribulit de gol sub pulberi reci... Poeme lungi pictate/ cu aur și cerneală/ adună-n mine teama/ din alba, trista coală.*” Neant.

Irezistibil îndemn, ce poate aprinde făclia uității iubiri în *Ruga de toamnă*: „*Te rog mai vino să vezi/ Cum își adoarme toamna copacii, / Cîmpiile verzi/ Și buzele roșii ca macii/ Și lasă-mi o frunză să sper/ Plutirea de*

vânt./” Asemenea imagini încărcate de adânci semnificații poate crea doar un talent autentic și o șlefuire de meșter bijutier, precum poetul Gheorghe Andrei Neagu! Și cum să rezști – ca iubită – să nu-i alergi în îmbrățișarea crengilor „copacului cu verdele-n bernă” !

Și atunci când poetul își asigură iubita: „*Pun flori de măr/ Pe trupul tău de noapte/ Prefac în cer/ secundele uitate,/ Sub lacrima fierbinte/ Zăpada din priviri,/ Acoperă cuvinte. Iți caut ochii/ Ce mă priveau deschiși/ Au obosit?/ Privește cerul!*”- cu siguranță florile de măr vor dărui speranța regăsirilor romantice, pentru că eternul iubirii poartă veșmintele candorii.

Chiar și atunci când toamna ne arămește frunzele, clocotul viu al iubirii brodează în noi ghiocerii care ne împrimăvărează, fenomen pictat de penelul fermecat al poetului Gheorghe Andrei Neagu în poemul *Primăvara*: „*A înflorit parfumul gurii tale/ sub razele din ochii mei./ Prin trup, cu freamăt de petale,/ se plimbă ochii tăi/... ..dîn când în când, pe gura parfumată/ ca o albină vin să fur/ o sărutare-nrouată./ Tu râzi, și-n jur, / a înflorit câmpia toată./*”

Nostalgic, etern visător poetul își conștientizează singurătatea prin care-și „deșiră” trăirile, viața „*Ca o salcie ce-și frânge/ umbra crengilor în lac/ umbra mea și-acum mai plânge/ într-un ochi de geam uitat/ În lumina care urcă/ pe trotuarul înghețat,/ trupul meu căzut usucă,/ timpul destrămat*”./ ...*N-am o țintă n-am o oră/ pentru*

*care să respir./ Alungat acum din horă/ merg și mă
deșir.” Deșirare.*

*În Respirații, poetul întreabă iubita: ”Ți-a respirat
vreodată ceru-n brațe?/ Pe tâmpile luna te-a mai sărutat?/
Călcăm prea des pe sentimente.../ Uitând atâtea
primăveri./ Și-apoi cu cerul mut în brațe/ Ne pierdem,
reci și solidari, / Cu stele picurând pe față/ Când suntem
micii oameni mari./*

*Poemele din „Lacrima iubirii” înfloară ca un
spectru sideral prin măreția trăirilor și redarea lor
genială, că doar vin dintr-un izvor nesecat de distinsă
spiritualitate, cu nume de baladă - Gheorghe Andrei
Neagu. Și pentru că: ”Au înroșit copacii/ de rodul
înfloririi./... ..Iubește-mă, livada visărilor mele./ - Rod. Îi
urez să fie cum își dorește! Să fie iubit și binecuvântat.
Lectura versurilor este pentru mine revelație de suflet
pereche, pentru care îi mulțumesc cu sincere felicitări și
mă aplec spre sine - ochi magic de lumină, carte deschisă,
cuib de zări aprinse...*

BIOBIBLIOGRAFIE

Gheorghe Andrei Neagu s-a născut la comuna Trifești, jud.Neamț (1949). Studii elementare în comuna natală, Liceul Teoretic la Roman, Facultatea de Studii Economice-marketing la Iași, studii Postuniversitare de Organizarea Muncii la București. Profesor, proiectant, inspector, director și fondator al publicațiilor *Jurnalul de Vrancea*, *Oglinda Vrânceană*, *Gazeta Vrânceană*, *Oglinda Moldovei* și *Oglinda Literară*, toate în Focșani. Președinte al Asociației Culturale „Duiliu Zamfirescu”, redactor-șef al revistei *Oglinda Literară*, deținător al unor premii importante pentru literatură și profesionalism cultural. Prezent în diverse dicționare și istorii ale literaturii române, membru a Uniunii Scriitorilor din România, Cavaler al Ordinului *Meritul Cultural Pentru Literatură*, acordat de Președinția României în anul 2004, beneficiar al unei distincții emise de Curtea Papală de la Vatican în anul 2010, nominalizat de Institutul Biografic American, *Omul Anului 2004*. Primește o diplomă papală de la Papa Ioan Paul al II-lea în 2002 și alta de la Papa Benedict al XVI-lea în anul 2010.

Debutul poetic în presă, în 1970.

Debutul editorial, în 1986.

Opera: *Sistemul informațional în silvicultură* (1974), *Raționalizarea sistemului informațional în silvicultură* (2 vol., 1975), *Zece prozatori* (nuvelă, Albatros, 1986), *Antologia Jurnal 100*, (Zedax, Focșani, 1995), *Templul iubirii* (roman filozofic, Porto Franco, 1992), *Arme și lopeți* (roman, Zedax, 1995), *Moartea șobolanului* (nuvele, Zedax, 1997), *Al Evei trup de fum* (Zedax, 2003), *Jurnal american* (Zedax 2004), *Crucea lui Andrei* (Zedax, 2003), Nuvele în colecția „*Scrieri alese*” (La Bellu, Zedax, 2005), *Proza.ro* (Paralela 45, 2005), *Aesopicae* (Valman, 2006), *Purtătorul de cruce* (Valman, 2009), volum premiat de USR, Filiala Bacău (2010), *Nunta neagră* (Valman 2010), tradus în franceză, engleză, italiană, rusă, albaneză etc.

PROIECT SUSȚINUT DE
UNIVERSITATEA
"PETRE ANDREI"
DIN IAȘI

ISBN 978-973-168-618-9

9 789731 686189